

GÁBRIS KRISZTIÁN

A Jógi

Sétatér Kiadó
Pécs, 2021

Gábris Krisztián

A Jogi

Gábris Krisztián

A JÓGI

Történetek egy másik világból

SÉTATÉR KIADÓ

Pécs, 2021

Felelős szerkesztő

Gábris Gyula

Minden jog fenntartva.

© Gábris Krisztián, 2021

ISBN 978-615-5807-09-1 (nyomdai változat)

ISBN 978-615-5807-10-7 (pdf)

A JÓGI

Hans érettségi alatt nehezen találta a helyét a gimnáziumban. ADHD-val diagnosztizálták, és amikor megtudta, hogy az erre hivatalos gyógyszer amfetamin-származék, akkor persze nekilátott az amfetaminozásnak is, ami érdekes módon a jegyeit csak javította, egy ideig. Utána viszont nehezen bukácsolt tovább az anyaggal, és elhatározta, gimi után utazgat egy kicsit. Amint leérettségizett, elvégzett egy targoncavezetőit, és elment raktárosnak. Ez tetszett, csak a faanyag illata, a raktár, a targonca meg ő. Valaki később mondta neki, hogy feltehetően meditatív állapotban van, egyfajta zen-targoncás lett belőle. Ez hatott. Meditáció... gondolta. Remek. Először jógaórákkal próbálkozott, és egyre jobban kezdte érdekelni a keleti gondolkodásmód. Egy szép reggel arra ébredt, hogy elég pénzt gyűjtött, mehet valami egzotikus vidékre. Sokan Goát ajánlották, de őt már nem érdekelte a partidrog meg a bulizás, inkább kinézett magának egy jó kis tibeti kolostort, ahol feltehetőleg a költségek is alacsonyabbak. Telefonon hívta őket.

– Halló, itt Hans... és érdekelne a kolostoruk, havi 500 euróm van, ha lehetne önöknél lakni.

– Halló, sajnos nem lehet.

– De én targoncavezető vagyok, és csak ezért dolgoztam, hogy önöknél meditálhassak.

– Mi az a targonca?

– Az egy jármű, amivel egy üres raktérben pakolok dolgokat.

– Pakol, mi? Na jó, ha komolyan érdekli, szerezzen vízumot, utazzon ide mint turista, egy-két hetet eltölthet itt.

Hansszal megfordult a világ, rohant pakolni, elbúcsúzni, ruhákat venni, mindent, ami az utazással kapcsolatos. Lázban égett, és csak arra tudott gondolni, hogy hamarosan igazi tibeti targonca-szerzetes lehet belőle.

Amikor megérkezett, akkor rögtön szigor fogadta, senkit sem érdekelt, csak állt naphosszat a kamerájával a kolostornál, és nézte a sárga ruhás, mobiltelefonos szerzeteseket. Nem látta őket meditálni, semmit nem tudott róluk, de egy idő után feltűnt valakinek, hogy a hálósákjában ott alszik a hidegben a kolostor mellett. Először el akarták zavarni. Elővette a pénzét, mutogatta, és jó angoljával próbált valamit elérni. Nem sok sikerrel. Otthagyták, elzavarták, hogy ne aludjon ott.

– Akkor hol aludjak?

– Menjen be a városba vagy egy másik kolostorba, mi nem fogadunk turistákat.

– Nem megyek. Én meditálni szeretnék.

– De hát azt csinálja már egész nap, tudja mit, ma este itt alhat, amúgy is késő van, holnap pedig pakolás!

Hansszal megint nagyot fordult a világ, egy igazi kolostorban alhat. Azt nem tudta, hogy itt azért olyan szigorúak az idegenekkel, mert titkos tanokat őriznek.

Reggel korábban felkelt, mint a nap, és elhatározta, hogy marad. Elbújt a cuccaival, és kileste, ahogy a szerzetesek valami fura szertartást készítenek elő. Már javában folyt a meditációs gyakorlat, amikor felfedezték.

– Láma, kileste a titkunkat, mit tegyünk vele?

– Hm... nehéz ügy. De hát mit akar itt tőlünk?

Sokáig tanácskoztak, kifaggatták. Mit akar? Hansot az lepte meg, hogy a pénze senkit sem érdekelt. Ha elővette a bankjegyeket, csak dühös pillantásokat kapott. Úgy tűnt azonban, jól felelgetett, mert a láma engedékeny lett.

– Tanítványok, nem zavar minket ez a siheder, tartsuk itt egy ideig, ismerjük ki a szándékait, mit fog elfecsegni a titkainkból.

Hans így maradt ott. Az volt a baj, hogy nagyon megszerették. Sepregetett, dolgoztatott a kertben, és persze megengedték neki, hogy annyit meditáljon, amennyit akar. Lassan megszokták, és kiderült, őt valóban a meditáció érdekli, és nem titkokat fog kifecsegni. Egy alkalommal valahogy megérezte, hogy itt valami többről van szó, mint a másik kolostorokban. Sűrű este volt, a fények törten világítottak, a nehéz függönyök még nehezebbnek tűntek. Valakit hoztak.

– Lélegzik?

– Már egyre jobban...

Hallotta. A jóginak hosszú körmei voltak, hosszú haja, és tekintete nyílegyenesen fúródott a sűrű éjszakába. Többet nem látta az alakot, mert egy belső szobába vitték, folyamatosan beszéltek hozzá.

Lassanként rájött, hogy a jógi, akit látott, több évet töltött meditatív állapotban, és anyagcseréjét annyira lelassította, hogy nem evett, nem ivott, folyamatosan meditált. Ettől fogva ez volt az álma. Mivel a szerzetesek látták, hogy valóban a tanítás érdeklí, ezért egyre kevésbé ügyeltek arra, hogy mit hall a titkos dolgokból. Már évek teltek el, mire meg merte kérdezni, lehetne-e ő is ilyen állapotban. Mivel már a nyelvet is megtanulta, és borotvált fejével szinte alig különbözött a többiektől, ezért elkezdték beavatni a szertartásba.

Hans 10 évet töltött ilyen állapotban, nem is értette, amikor magához tért, hol van, elmosódott volt a világ, és csak valami végtelen belső nyugalom áradt szét benne. Boldogan élte életét, dolgozgatott a kertben, amikor édesapja halálhíre kizökkentette lelki nyugalmaiból. Elhatározta, hogy hazautazik.

Sötét kondenzcsíkok kápráztak a szeme előtt a repülőn, nézte a filmet, itta a kólát, és valahogy nem tudott szorongani azon, mi vár rá otthon. Felfogta a sztorit a tévén, de valahogy távol állt mindentől, mintha csak szemlélné azt, ami történik, mintha nem is vele történt volna semmi. Valaki mással. Valahogy más lett, de már nem tudta milyen volt előtte. Idegessége megszűnt, órákig tudott egy helyben ülni, és csak nézni-nézni, ahogy az évszakok változnak, ahogy hullanak a levelek, repkednek a madarak, egyszóval a világ csodáját. Nem akart csinálni semmit, csak szemlélni. A kondenzcsíkok, amiket bíborban világított meg a lemenő nap, azok is érdekesebbek voltak a filmnél.

Leragadt a felhőknel, és leszállásnál érdeklődve szemlélte a jól gondozott földeket, a kibontakozó várost a fényekkel, a kicsi autókkal. Eszébe jutott a targonca. Annyira távol állt tőle az is. Akkor lassan kezdett derengeni neki, hogy tényleg, valamiből élnie is kéne majd. Ez eddig fel sem merült benne, a szerzetesek csak egészen kevés pénzt kértek tőle, de otthagya a maradékot, eszébe sem jutott, hogy szüksége lenne rá. Lassan ködösen kezdtek kibontakozni az emlékek a gimnáziumról, a tantárgyakról. Elméje hihetetlen precizitással idézett fel minden emléket, de fájó volt gondolkodni, és legszívesebben csak bámulta, ahogy befordulnak a többi gép felé, kigyulladnak a lámpák, és elkezd mindenki szedelőzködni. Senkinek nem tűnt fel, hogy ottmaradt a gépen, már mindenki leszállt, amikor megmozdult, és lassan felszedte a cókmo-kját. Várták a reptéren, valami hivatalos személy, elvitték szülei lakásába, ahol anyja kisírt szemekkel borult a nyakába.

– Végre megjöttél! Annyi mindenben kéne segíteni.

– Szia!

– Holnap mindenképp el kell mennünk a bankba, valami gond van a számlával.

– Jó, persze, bank. Elmehetünk oda is.

Felment a régi szobájába, és megdöbbenve nézte a régi plakátokat: filmek, zenekarok, amiket egykor hallgatott. Betett valami zenét. Homályosan emlékezett rá, hogy ez volt a kedvence, és most is tetszett, de aztán kikapcsolta, és elővette az éneklő

edényeit. Órákig el tudott lenni egy ilyen tállal, hallgatta a hangját, ahogy hol ilyen, hol olyan lett, attól függően, milyen sebességgel húzta a fát. Anyja feljött, ránézett és letette az edényt.

– Kisfiam, nem tudtuk mi történt veled, 10 éve nem kaptunk semmilyen levelet.

– Meditáltam, Anya, tudod ez egy olyan dolog, amit nem tudok megmagyarázni, de lemegyek és segítek főzni.

Lassan szeletelte a salátát. Érdeklődve szemlélte a levelek finom erezetét, a torzsa szerkezetét meg a paradicsommagokat. Milyen érdekes az uborka kettévágva, ahogy elhelyezkednek a magok, amiből újabb uborkák lesznek. Anyja hangja riasztotta fel.

– Kisfiam, meddig maradsz?

– Örökké, Anya.

Anyja túl szomorú volt, hogy nevéssen ezen, de azért felcsillant a szeme. Megették a vacsorát. Az ágyban Hans gondolkodni kezdett. Amikor becsukta a szemét, a régi szobájában újabb emlékek jöttek elő. Gondolkodott, és eszébe jutott, hogy létezik olyan, hogy pénz, és az uborkát abból kell venni. Pénzért meg dolgozni kell. Ezzel a gondolat-aludt el.

A temetés után teltek a hetek, és Hans csak a kertben ült vagy az ablakban, és szemlélődött. Főleg a viharfelhők érdekelték. Ahogy a város fényeit lassan elnyeli a sötét szeles idő, be kell menni a szobába és az ablakból nézni, ahogy a kövér esőcseppek verik a leveleket. Meghajlanak a fák a szélben. Madarak menekülnek a fészükbe. A szél

apró tölcseket kavar a levelekből, amik lassan hullanak vissza a földre. Újra felkapja őket a szél, és újra szétszóródnak. Órákig tudta bámulni ezeket a dolgokat. Vagy egy festményt. Ahogy az olajfesték domborodik, vastag ecsetvonások, a festék illata. A kép maga, de főleg a részletek. Egy elmosódott arc, a színek játéka. A fakeret mintája, a vászon tapintása. Órákig tudta nézni a nadrágjának a szövését, ahogy az apró fonalak összeállnak anyaggá, amit hord. Olvasta régebben a partiarcok kötelező irodalmait, Huxleyt is, és akkor emlékezett, hogy meszkalin hatására vannak ilyen élményei az embernek. Még mindig nem tudott rájönni, pontosan mi történt vele. Hiszen nem aludt, hanem ébren volt. Meditált. Messze vezetett a targonca. Tényleg, a targonca, múltkor a bankban kiderült, hogy nem állnak jól anyagilag. Anyja monda is neki, hogyha kipihente magát, meg már szétnézett eleget a kertben, akkor elmehetne valamit dolgozni. Ez most megint eszébe jutott. Felhívta egy régi osztálytársát.

– Halló, Péter, itt Hans.

– Hé, Hans, ezer éve, mi van veled, hol voltál?

– Ööö... hát tudod, én sem nagyon tudom, főleg nem elmondani, de jó hallani a hangod. Moncsak, nem tudsz valami munkát?

– Hát én azóta elvégeztem az egyetemet, most egy cégnél dolgozom, mégis mit csináltál, turistáskodtál? Elmehetnél idegenvezetőnek.

– Nem egészen, tudod én igazából semmit sem csináltam, illetve meditáltam.

–10 évig? Te jó ég... amúgy most mennem kell, de mindenképp nézd meg a neten, hátha elmehetnél valami jógaterembe.

– Kösz, és szia.

Targoncásnak nem szeretett volna visszamenni, nem tudta volna megmondani, miért. Nem volt jó érzés erre gondolni. Nem szívesen kezelt volna megint járművet. Az túl gyorsan mozog. Nézegette az állásokat, mindenhová gyakorlat kellett, meg diákmunka, volt pár pályakezdő, de azok nem tetszettek neki. Csupa zajos forgatag, talmi csillogás, semmi értelme. Valami nyugis meló kéne, benzinkutas sem lehet, mert ott is percenként sietős emberek lobogtatják a bankkártyájukat, türelmetlenül dobolnak ujjaikkal az asztalon. Pincér. Hogy rohángáljon a kajával, amit már alig várnak. Mindenki türelmetlen, éhes, nem bír nyugodtan megülni, mondani egy értelmes mondatot. Visszavágyott a kolostorba, de tudta, hogy nem mehet vissza. Mégiscsak itt született és nőtt fel, és kötődése ehhez a világhoz erősebb volt, mint az a tíz év, hiszen ott sem volt gyakorlatilag sehol, csak figyelt. Befelé és kifelé. Hallgatta a hangokat. Néha, ha becsukta a szemét, akkor órákat el tudott tölteni a csukott szemhéjának fényjátékaival. Alakzatokat vélt felfedezni, találgatta magában, ez mire hasonlít, az mire hasonlít. Nem ment sehová. Nem szerette a nyüzsgést, a buszon nehezen találta a helyét, mindig a végállomáson tért magához, hogy megint elnézegette az elsuhanó tájat.

Nem tudta mit tegyen, visszament a jógaközpontba. Ott szívesen fogadták, még emlékeztek, hogy egy kolostorba indult mint turista. Ott majd megértik, gondolta.

– Helló, Hans, hát visszajöttél?

– Nem jöttem vissza, igazából úgy érzem, mintha itt sem lennék, vagyis itt vagyok, de kívül érzem magam a dolgokon, nem tudom érted?

– Hát, ja. És mit csináltál, tanultál jógát?

– Nem sokat, inkább meditáltam, és őszintén szólva jól érzem magam, de elment tíz év, és úgy érzem, le vagyok maradva. Kiestem mindenből, és munkát kéne találnom, de nem tudom, mit csinálnék szívesen.

– Figyelj, Hans, neked egy barátnő kéne, addig is nézgesd a netet, de ha gondolod, ide is jöhetsz, ha van kedved például recepción dolgozni.

És miért ne? A jógaklubban nem volt akkora a zaj. Füstölők voltak, és nehéz függönyök, mint a kolostorban. A faburkolat szaga a targoncás idők-re emlékeztette, és itt nem nézték csodabogárnak a szemlélődése miatt.

Elkezdték érdekelni az emberek. Eddig valahogy nem tudott foglalkozni senkivel, a szerzetesek értették, hogyan kell vele bánni, de nem tudott senkivel sem hosszabb ideig beszélni. Csak figyelt. Mindig mondott pár mondatot, ha oda kellett adni egy kulcsot vagy törölközőt, de nem kellett sokat beszélni. Nézegette az embereket, eszébe jutott, hogy egyszer hallotta, minden ember olyan, mint egy kavics. Nincs két egyforma. Ennek a lány-

nak ilyen az alakja, az a férfi különös tetoválásokkal rendelkezik. A mozdulatok. Kiélesedett érzékkel tanulmányozta, ki hogyan gesztikulál, semmi sem kerülte el a figyelmét. Egy alkalommal lopás történt, eltűnt valami. Hans rögtön tudta, hogy ki lehetett. Járogatott egy öreg néni, senki sem szerette, mert mogorva volt, csak az orvosa írta fel neki a jógát. Valószínűleg kleptomániás volt, de a mozdulatai elárulták. Hans egész pontosan emlékezett, hogyan mozgott, és apró rezdülésekre figyelt fel, miután eltűnt a tárcá. De nem szólt senkinek. Nem szeretett beleavatkozni a dolgokba. Ő csak megfigyelt dolgokat. Nem szeretett cselekedni. A munka jó volt, mert nem kellett sokat tevékenykednie, és kedvére nézelődhetett. Legjobban a hétvégéket szerette, amikor ülhetett az ablaknál, és nézhette naplementét.

Most már az arcok érdekelték. Vágyakozott egy lányra, de nem tudta elképzelni milyen is lehetne a kapcsolatuk. Figyelte a lányok arcát, és keresett valamit egy arcvonásban, egy tekintetben, ami más, mint a többi. Egész jól ment már neki a szemzés a buszon, valami megváltozott. Ekkor jött rá, hogy itt kell maradnia, tényleg nem mehet vissza Tibetbe. Egy este Péter felhívta.

– Halló, Hans, lesz egy buli, gyere el!

– Uh, buli. Vannak ott festmények?

– Hans, hülye vagy, hozz egy üveg bort, a címet tudod, viszhall.

Hans aznap este egy üveg borral beállított Péterhez. Már szólt a zene, és Hans rádöbbsent, egy

csomó régi barátja is ott van, pár embert meg csak úgy ismert valahonnan. Kínosan érezte magát, mindenki tartott valahol, suliba járt, dolgozott, családja volt, vagy csak egyszerűen élt. Ő innen, ebből a szemszögéből nézve nem csinált semmit. Nem volt semmi mondanivalója. Nem ivott, azt sem szerette, udvariasan bemutatkozott pár embernek, aztán leült egy székbe és nézte a táncolókat. Felrángatták, egy lány volt, hogy jöjjön táncolni. Pár mozdulatot tett, de igazából jólesett átölelni egy lányt, lassan kezdett feloldódni. A mozgás egyébként szokatlan volt számára. Leginkább üldögeálni szokott, de értelmes tekintete feledtette sutaságát, és bejött a lánynak. Aztán nem lett semmi. Vége lett a számnak, mindenki rávetette magát a kajákra. Szendvicsek, saláták, borok. Hans mind ebből semmit nem vett észre, csak dédelgette magában a tánc emlékét. Elkezdett gondolkodni. A buli forgatagában ezt lehetett, behúzódott egy sarokba, és azon merengett, hogy milyen lány illene hozzá. Például naphosszat állatkertbe járhatnának, nézegethetnék a kacsákat a tavon. De csak az is jó lenne, ha festene valamit, modellt ülhetne valakinek, akkor legalább nem kell semmit csinálni. Nem lustaság volt ez. Ha valami feladat volt, azt azonnal megcsinálta, főzött, sepregetett, ahogy a kolostorban is, csak egyszerűen jobb volt szemlélődni. Most is, bekapcsolták a diszkófényeket, a stroboszkópot. Ez egészen lenyűgözte. Persze volt már ilyen buliban régebben, de most teljesen új élmény volt, a felvillanások rögzültek a szeme előtt,

és összehasonlította a szaggatott mozgást az előző képpel. Szinte látta maga előtt a mozdulatokat, amik kimaradtak egy-egy felvillanás között. Teljesen megváltozott az észlelése, erre csak most jött rá. Ekkor a lány, akivel táncolt, odaült mellé beszélgetni.

– Szia, te mit csinálsz itt?

– Ööö... én egy kolostorban élek, és azon gondolkodom, hogy legalább annyira kívül állok a társadalmon, mintha drogoztam volna.

– Na, az jó lehet, mér, a kolostorban drogoznak?

– Na, nem egészen...

És Hans elkezdte elmesélni, mi történt vele, életében először valakinek, akit szinte nem is ismert. Érdeklődő szempár meredt rá.

– Te, hallod, ezt a meditációt én is kipróbálnám, tényleg olyan, mint a drog?

– Mondtam már, hogy nem. És ne próbáld ki. De tudod mit, gyere le a jógaklubba egyszer, ott lehet meditálni.

Sokáig cseverésztek még, főleg a lány mesélt, hogy autóbalesetben meghaltak a szülei, és depressziós, hogy naphosszat csak otthon ül. Ez felvillanyozta Hans-t.

– Télleg, és mit csinálsz? Én is naphosszat csak otthon ülök...

– Hát nézem az ablakból a naplementét.

Szinte boldog volt, amikor ment haza. Először fordult elő vele, hogy nem kifelé figyelt, hanem valamin járt az esze, de nem gondolkodott, szabatosan, hanem csakúgy összevissza.

Na, ennyit a meditációról, gondolta, most tönkretettem az egész tíz éves munkámat. Már ha ezt munkának lehet nevezni. Végül is fél éve már, hogy otthon volt, lassan kezdett visszaváltozni. Egy csomó mindent még mindig nem szeretett, például a türelmetlenséget. A depressziós lányban az tetszett neki, hogy nem sietett sehová, nem tett felesleges mozdulatokat. Na, majd megkérdezi tőle, hogy milyen lenne, ha nem lenne depressziós. Jövő hétfőn el is érkezett az alkalom.

– Á, szia, látom tényleg eljöttél, épp most végzek.

– Az jó, ülünk be valahová.

– Figyelj csak, te milyen életet szeretnél élni, már ha nem lennének hangulati problémáid?

– Hát őszintén szólva én egyáltalán nem szeretek élni. De látom, te jól elvagy. Tényleg tíz évig egész nap meditáltál? Azt hogy csináltad.

– Ezek titkos dolgok, de...

És elkezdte mesélni megint a történetét a targoncától kezdve odáig, hogy megvette a repülőjegyet.

Sokáig tudták hallgatni egymást. Hans felvetette, hogy elmehetnének az állatkertbe, ebben meg is egyeztek.

Leginkább a madarasházban ragadtak le, órákig röhögtek a papagájokon. A lány csinos volt, balett-cipő volt rajta és fekete szoknya. Az alligátorokat nem szerették, az oroszán nem jött elő a búvóhelyéről, a medvék meg félelmetesek voltak. Nagyon jól elvoltak. Még párszor találkoztak, de aztán a lánynak el kellett utaznia egy munka miatt külföldre, és ezért nem találkozhattak többet.

Hans utánaolvasott a depressziónak, hátha ő is depressziós lesz, mert tetszett neki, ahogy a lány viselkedett. Rájött, hogy ez egy komoly pszichiátriai betegség. Hirtelen elkezdett aggódni, mi van, ha őt is diagnosztizálják valamivel. Az ismerősei szoktak is viccelődni ezen, de ezt eddig nem vette komolyan. Kéne egy barátnő, gondolta. Felment egy társkereső oldalra, de hamar feltűnt neki, hogy nem tud mit beírni sehová. Érdeklődési kör... hm, gondolta, mit írjak ide? Egész nap csak nézelődök. Mottó, az meg mi a franc. Nincs jobb, mint egy naplemente, vagy mi? Az egész társkeresőben csak egy húspiacot látott, ahol mindenki a legjobb színben szeretne volna feltüntetni magát, reklámozni, szinte marketingezni. Ezek azok a dolgok, amik a legkevésbé érdekelték. Azért megbeszélt egy randit egy lánnyal. Leültek egy kávéra, kicsit csevegtek, de aztán elakadt a beszélgetés...

– Jó, de mégis mit csináltál tíz évig?

– Mondtam már, semmit. Nem tudok történeteket mesélni.

– Ej, de unalmas vagy!

Aztán hamar vége is lett a randinak, meg a kedvének, hogy barátnőt találjon. Elhatározta, hogy utánautazik a másik lánynak, Juliának. Valami pénze volt a munkájából, meg is beszélte vele telefonon. A lány örült, mondta, lakhat nála egy ideig, ha látogatóba jön. Hans, miután összejöttek, már azon gondolkodott, hogy akkor itt kéne munkát találnia. Be is írta a Jooble-be, hogy meditáció, erre megint kidobott egy csomó ajánlatot a gép, hogy

jógaterem, fitneszklub stb. Úgy érezte, már valami megterhelőbbet is el tud viselni, megnézte, milyen munkák vannak még. Programozás, neeem... menedzser, HR-asszisztens. Asszisztens. Lehetne asszisztens, legalábbis megpróbálhatná. Megpróbálta, felvették, de már a második napon kikészült, nem bírta, hogy nem hagyják nézelődni. Ugyanis miközben főnökének vitte a kávé, megállt, és elmerengett, ahogy a fekete és fehér csíkok (a tejszínhab) örvényeket alkotnak, miután felkavarta. Ez annyira lekötötte a figyelmét, hogy tíz percre csak állt, és bámulta a kávé. Nem értették, mi történt vele, igazából nem sok feladata volt, iratokat rendezgetett, ilyesmi, de ő nem érezte jól magát. Felmondott. Nem is igazán értette, mi értelme van a nyugati társadalmakban az úgynevezett munkának, legalábbis amit az adminisztrációban látott. Papírok rendezgetése, bürokrácia, iratok aktásítása, pecsételgetések, rendeletek, aláírások. Kimenni a földekre dolgozni, gondolta, az lenne a jó. De a barátnője miatt maradnia kellett a városban. Ekkor valaki ajánlotta neki a kertészkedést. Fákat ültetni, gondolta, ez jó. Gereblyézni, sepregetni, gyomolni... csupa természetközeli feladat, ez neki való lehet, és amíg a növényekkel bíbelődik, addig kedvére szemlélheti az élet csodáját. Ez a munka feketén volt, vagyis nem fizetett adót, nem kötött szerződést, nem kellett semmit sem aláírnia. Készpénzben kapta a fizetést, minden nap, ez jó volt, mert még egy dolgot nem szeretett, a bankot. A pénz fogalma természetesen érthető volt, de nem szerette, amikor

a pénzt, vagyis az uborkát, amit megeszik, digitálisan tárolják, számok egy számítógépben. Nagyon jól elvolt. A főnöke ostoba tréfákkal traktálta, és állandóan csak beszélt, és elvárta, hogy figyeljenek rá, ez mindenkit kikészített volna, de ő el tudta magától határolni a mondanivalót, és tudott úgy figyelni, hogy nem találta unalmasnak. Alapvetően minden inger érdekes volt, ha hagyták, hogy jól megfigyelje.

Moziba jártak sokat. Valahogy mindig ott ragadtak a vége után is, már kapcsolták a lámpákat, amikor felálltak, hogy hazamenjenek. Nem sokat beszélgettek a filmekről. Júlia örült, hogy kedvére panaszkodhat, hogy elmondhatja a problémáit valakinek, aki meghallgatja, és tényleg figyel rá. Nem is volt szüksége visszajelzésekre, mert az, hogy elmondta, segített neki. Egy HR-cégnél dolgozott, és sokat mulattak azon, hogy milyen önéletrajza lenne Hansnak. Ekkor ragadt rá ismerősei körében a Jógi név. Hansnak ez eleinte nem tetszett, de be kellett látnia, hogy tényleg van valami köze hozzá, életének egy nagy részét ezzel töltötte.

Júlia ösztönözte, hogy kezdjen valamit a múltjával, ne csak a kertészkedéssel foglalkozzon. Na, ez a nyugati gondolkodás, mondta minding ilyenkor Hans, és sokáig nem is lett belőle semmi. Mégis mi legyen, valami spirituális guru? Még szervesen benne volt a kolostor szigorú rendje, ő nem lehetett mester, nem volt megvilágosodva, és különben is, tiltott volt ezekről a dolgokról beszélnie. Azért egy-két előadásra elmentek, ahol meditációról, a létről,

és a világ dolgairól volt szó. Ezeket Hans meghallgatta, de üres fecsegésnek találta, a szútrák tanulmányozása még a kolostorban is mellékes dolognak számított. Elmélkedni, vitatkozni, ötletelni; mégis mi fogható a természet csodájának, az univerzum létezésének a szemlélkedéséhez?

Ezt sohasem fogják megérteni.

BERÚGÁS

– Hol vagyok? – Tért magához Ádám.

Mindenfelé vízcsepegés, párás levegő, vaksötét. Kezei egy széket tapintottak ki. Majd egy másikat. Sok szék sorban. Egymás mögött rendezetten. A talaj kőből van. És ez az istenverte csepegés!

– Plötty, plötty... – hallotta

Teljesen sötét volt. Megnézte, nincs-e nála gyufa vagy valami, de nem dohányzott. Hol van? Hol lehet?

Teljes csönd. Csak a csöpögés visszhangzik olyan furán. Elkezdett botorkálni egy irányba... vasorklát! Lépcső... kő mindenütt. Hol lehet?

Még előző nap reggel a buli után Ádám fájó fejjel ébredt, sokat ivott előző este. Valami azt súgta neki, hogy jó lenne ennie valamit, mielőtt folytatja az ivást. Szerelmi bánata volt. Nem tehetett róla. Elviselhetetlen volt az élet, ha nem oldotta magát.

– Egy hamburgert kérek... szépen...

– Ejnye, Ádám, csak nem buli volt tegnap? Mit fog szólni a barátnőd?

– Hát pont ez az. Abbahagytam az ivást, ami nem tetszett neki, de nagyon feszült lettem, és összevesztünk. Otthagytam. Azóta iszom.

– Szóval egy hamburger lesz? Annyi lány van. Legalább ihatsz kedvedre – mondta a büfés, akit igazából nem érdekelték a vásárlói, csak szeretett cseverészni, de nem ment bele senkinek komolyabban

a lelkivilágába. Inkább csak unalomból, meg szerettem hallani a saját hangját. – Én már nem iszom. Most két barátnőm van, tudtad? – mondta a büfés.

– Öhöm, de jó...

– Egyik sem szereti az alkoholt, de nem is ez a lényeg, hanem reggel, ha jövök ide dolgozni, akkor tiszta kell legyen a fejem, nem szeretem, ha álmos vagyok, tudod?

Ádám tudta. Azt is tudta, hogy fölöslegesen önti ki a szívét, nem jó embernek nyílik meg, úgysem figyelnek rá. De muszáj volt könnyítenie a lelkén.

– Már egész jól elvultunk. Az előző kapcsolatomból miattam, és Lilike miatt abba akartam hagyni. De már egész megszoktam, hogy iszom, és mondtam neki, hogy majd miatta abbahagyom, de akkor meg szóba került az előző barátnőm, amitől ő ideges lett, én meg ittam, mert ideges volt.

– Aha. Sült krumplit kérsz?

– Ja, azt is. Szóval ez ment, de kezdtek csitulni a hullámok, már nem ittam annyit, és akkor leálltam. Egy darabig jól is ment minden, de aztán pár nap múlva hiányzott a pálinka, és veszekedtünk. Azt mondtam, már miatta iszom, pedig ez nem is volt igaz.

– Ketchup?

– Mustárt, lécci. És akkor kiborult, azt mondta, szóval miatta iszom, ha olyan ő, mint az előző barátnőm, akkor fel is út le is út. De szerintem nem gondolta komolyan. Szerinted?

– Á, biztos nem. Tessék. 800 forint lesz.

– Ja, itt van.

– Tudod, én nem aggódom a feleségem miatt. Én csak kártyázom, igaz, azon sokat vesztek, de nálunk én vagyok az úr a házban. A feleségem nem dolgozik, nekem meg a büféből összejön annyi, hogy megengedhessem magamnak a kártyát. Igaz, inni nem iszom. Lehet, neked sem kellett volna. De különben este eljöhetnél Imréhez kártyázni egy kicsit, majd alacsony tétben játszunk.

– Jó, kösz. Szerintem megyek is. Szia!

Ádám még nem ment haza aggteleki lakására, hanem sétálgatott a dombok között. Vett egy üveg bort, azt iszogatta.

Szépen sütött a nap, a melegben állt a levegő, csak néha enyhített egy fuvallat, a fák ilyenkor bólogattak, a bokrok megrezdültek.

Jól a fejébe szállt az ital... elhatározta, hogy kirándul egyet... Leheveredett egy fa alá, ráér még mozogni, gondolta, és elaludt.

Melegen tűzött a nap, ő meg bóbiskolt részegen, míg fel nem ébredt. Kellemesen zsibbadt. Első dolga volt bemenni a boltba még innivalót venni. Felszerelkezett borokkal, és nekivágott a hegynek. A barlang alatta volt, szalamandrát szeretett volna látni. De a szalamandranézésből csak az lett, hogy időközben nagyon lerészegedett. Ide-oda kóválygott a napsütésben, nehéz lett a feje, szédült, megint leheveredett. Feltápászkodott, de csak azért, hogy leüljön, és kibontson még egy bort.

Lassan múlt az idő. Csak az árnyékok jelezték, hogy telik-múlik mégiscsak. Lassan esteledett. Eszébe jutott a kártyaparti. Lekecmergett a hegyről, be

a házak közé. Nagy nehezen megtalálta Imre házát, már várták.

– Te aztán jól nézel ki! Ittál egész nap, mi? – mondta a büfés.

– Hagyd csak – mondta Imre –, igyál még nyugodtan.

Őt jobban érdekelték más emberek problémái, meghallgatta őket.

– Mi a baj?

– Tulajdonképpen semmi. Most, hogy ittam, már biztos ki tudnék békülni a barátnőmmel.

– Részeges duma. Ilyen állapotban ne kerülj a szeme elé. Gyere römizni!

Ádám bement a lakásba. Voltak ott páran, többek között a volt barátnőjének egyik barátnője.

– Jé, Ádám, de rosszul nézel ki!

– Kösz. Lili nincs itt?

– Azt mondta, ha most leiszod magad, akkor vége mindennek.

– Pedig ez az egyetlen megoldás, ez dac, tudod? Én dacos vagyok. Csakazértis, mert nem lenne jó, mert nem szeret.

– De szeret, csak már nem bírta elviselni, hogy a múltban élsz.

– Na, játsszunk már, ki húz?

Kezdték a römit. De azért beszélgettek közben.

– Nem a múltban élek, csak ittam a szerelmi bánatom miatt, pedig volt új barátnőm, és ő úgy érezte, nem az igazi, ha nem tudom a régit feledni.

– Jó, de azért ne keverd a szerelmet az alkohollal, lehet, csak a pia hiányzott.

– Azelőtt nem ittam annyit. Amikor az előző barátnőmmel kezdődtek a problémák, akkor szoktam rá az italra.

– Lehet, megszoktad, hogy veszekedésre iszol, és amikor ittál, akkor automatikusan veszekedtél is.

Közben ment a parti, Ádám nyert.

– Látod, legalább a játékban szerencséd van.

Közben mentek az italok, pálinka is volt, Ádám egyre nehezebben tartotta magát, és egyre nehezebben forgott a nyelve.

– Nem igazság. Pont, hogy akkor kezdtünk veszekedni, amikor már nem ittam. Azt hittem, az ital hiányzott.

– Lehet, hogy azért veszekedtél, hogy ihassál utána.

– Lehet. Mekkora hülye vagyok! Inni kellett volna, és nem beszélni a régi dolgokról.

– Maga az ivás ténye nem zavarta Lilit?

– Nem ittam annyit, csak spicces voltam, de most tényleg be vagyok rúgva.

– És ő nem ivott?

– Nem. Ez is furcsa. Régebben szokott pár pohárral, de amikor velem volt, akkor semmit.

– Ennek mi lehet az oka?

– Talán példát akart mutatni.

– Vagy csak félt, hogy még jobban veszekednénk, ki tudja, milyen hatással van rá az ital.

– Én ismerem Lilit, tök kedves, ha iszik. Tudod mit? Próbáld meg, béküljetek ki! Ha nem iszol sokat, csak pár pohárral, meg ő is, akkor lehet, hogy jól kijönnétek.

– Lehet. De már elkezdtem inni miatta. Nem biztos, hogy abba tudnám hagyni, ha újra összejönnénk.

– Próbáld meg! Mit veszíthetsz?

Amúgy is vége volt a partinak...

– Menjünk át Lilihez most – mondta Ádám.

– Biztos jó ötlet? Pont most? – kérdezte a barátnő. De aztán gondolt egyet. – Tudod mit, lehet, most frissen tényleg jobb lenne megbeszélni.

Átmentek hát Lili házához, aki azonban egy másik pasival iszogatott éppen. Eléggé meglepődött, főleg azon, Ádám mennyire be van rúgva, de azért összeszedte magát:

– Egész jó hogy jöttök, csak egy régi barát vigasztal. Gyertek be!

– Lili! – kezdte Ádám, de már nagyon be volt rúgva. – Én gyereket akarok tőled!

– Tiszta részeg vagy.

– Igen, miattad, mert olyan a szakítás, mint az előző kapcsolatom.

Ezt nem kellett volna mondani. Megint a régi lány téma, erre Lili ugrott.

– Na jó, ideállítasz hulla részegen, és elkezdesz a régi barátnődről beszélni?! Tudom, hogy nem vagyok elég jó neked, ha nem bírod feledni!

– Nem erről van szó, de...

– KIFELÉ! – kiáltott Lili.

Ádám kibotorkált, és eltámolygott a kocsmába. Már sokan ültek a padok körül, sörözgetve. Meglátott pár cimborát is. A harmadosztályú helyiség falai füstösek voltak még abból az időből, amikor lehetett benn dohányozni; ócska székek, kopott

faburkolat. Nyomasztó hely mindenkinek, de most Ádám különösen kétségbeesettnek érezte magát a történetek után. Odament egyik cimborájához.

– Szevasz! Lilivel vége. Igyunk.

– Hohohó, már így is teljesen részeg vagy!

Ádám már alig tudott beszélni...

– Jó lenne nekem a Lili barátnője is, menjünk át hozzájuk egy pálinkával.

– Haver, ha Hajnalra gondolsz, egyrészt neki van barátja, másrészt te teljesen úgy viselkedsz, mint akinek majomagyat ültettek az eredeti helyére. Mi a baj? Már nem jártok?

– Nem, mert nem hagyott inni... illetve az előző miatt ittam, és úgy érezte, nem elég jó, mert innom kell az előző miatt.

– Hát ez fura. Nem mindegy, mi miatt iszol?

– Deeee...

– Van egy sokkal jobb ötletem. Gyere el a cseppkőbarlang hangversenytermébe, ma este lesz koncert. Tudod, a barlangban vannak székek meg baromi jó erősítés, azt' ott hallgathatod a zenét.

– Remek ötlet... most indulunk, vagy előtte iszunk még?

Így esett, hogy elindultak a koncertre. A koncert alatt a sötétben Ádám elaludt, és leesett a földre a székek közé, a cimborája meg azt hitte, hazament. Csak órák múlva tért magához, amikor már senki nem volt ott, és nem tudta hol van. A látogatókkal érkező emberek mentették ki.

Reggelre teljesen megőszült.

A KUTYA

– Nem harap?

– De igen, vigyázni kell vele, de különben értelmes jószág.

– Akkor jó lesz, elviszem.

Az Illatos úti kutyamenhelyen mostantól fogva eggyel kevesebb eb várt gazdira. Dénes nem szerette a kutyákat, de két okból is szüksége volt rá. Először is azt hallotta, kutyával a legjobb ismerkedni. Másodszor új imidzsét is építenie kellett. Tetkója már volt. Igyekezett minél keményebbnek kinézni, a lakótelepen ez volt a divat, Dénes pedig a világból csak annyit értett, hogy követni kell azt, ami körülötte van. A lakótelepen elharapódzott az erőszak, este sötétedés után nem volt ajánlatos kimerészkedni az utcára. Gyúrni már járt egy fél éve, és habzsolta a szteroidokat. A tetkót saját maga választotta ki, lement egy szalonba.

– Mégis milyen tetoválást szeretne? Valami szöveg, ábra? Van valami elképzelése?

– Lehetne válogatni?

– Tessék, itt egy füzet.

Dénes hosszasan lapozgatta, majd rábökött egyre:

– Ez tetszik!

– Ez absztrakt.

Dénes most hallotta először ezt a szót, nagyon megtetszett neki. Miután felvarrták, hazafelé menet ez járt a fejében, hogy absztrakt. Milyen jó szó! Absztrakt...

Összefutott egy ismerőseivel.

– Hú, Dénes, de jó tetkód van, most csináltattad?

– Aha, absztrakt!

A tetkó, a gyűrás, a deszantos frizura... már csak egy jó harapós kutya kellett volna. Most már ez is megvolt. Valami rottweiler keverék lehetett, elég agresszív volt, többek között ezért is állt meg Dénes rögtön a ketrec előtt. A kutya ugatott rá, vicsorgott, ugrált az ajtónak.

– A szájkosarat ne vegye le róla, csak etetéskor – mondta a gondozó.

Valahogy hazajutott a kutyával, bár nagyon húzta a pórázt, de eleinte nem is volt semmi baj. A kutya megilletődötten befészkelte magát a lakásba, lehet, valahogy érezte, hogy hamarosan altatták volna. Az első etetéskor nem is volt semmi baj. Dénes leszedte a szájkosarat, és öntött bőven a kajából. A kutya mohón falt. Mi legyen a neve, gondolkodott Dénes. Megvan! Legyen Herkules, az jó név.

Herkules tehát megette a kaját, és hagyta, hogy visszategyék rá a pórázt. Dénes vett egy hajkefét is, és kifésülte Herkules bundáját, még fogápoló falatkákat is vett neki. Nagyon örült az új társának. Az, hogy a kutya nem épp jó természetű, még nem esett le neki. Ez csak két hét múlva derült ki. Addigra ugyanis elfogyott a kaja, de Dénes ezt még nem tudta. Leszedte a kosarat, a kutya pedig szokásos módon morogva, vicsorogva várta az élelmet. De az már nem volt. Amikor Herkules megértette, hogy nincs eledel, azonnal rátámadt Dénesre, ő azonban beugrott a szobába, és a kutyára vágta az ajtót.

Ott ugatott és hörgött vagy egy napon át. Dénes meg nem mert kimenni a szobából, mert annyira félt a kutyától. Végül Herkules elaludt, és Dénes kiosont a boltba, venni kaját. Amikor hazaért letette az alvó kutya mellé az edelt meg a falatkákat, és a vízről sem feledkezett meg. Bezárkózott, és elaludt a kimerültségtől. Csámcsogásra ébredt, a kutya vígan falta az edelt, és viszonylag nyugodt állapotban volt.

Dénes nem tudta, hogy a kutya min ment keresztül gyerekkorában. Egy elhanyagolt falusi házban látott napvilágot, két másik testvérét vízbe fojtották, ő alig kapott enni, és sokat verték. Mondják, hogy az, hogy egy kutya rottweiler vagy pitbull, nem sokat számít a természeténél fogva, inkább a nevelése határozza meg, hogy veszélyes-e, vagy nem. Persze ez is hozzájárul, könnyebb egy harci kutyából vérengző fenevadat faragni, mint egy palotapincsiből. Herkules például sokáig volt télen kiláncolva a kertben élelem nélkül. Arra nevelték, hogy mindenkit megugasson és elijesszen. Herkulesre egy nap nem tették fel a láncot, és el tudott szökni. Évekig vadon kóborolt, a kukákból szedte ki, amit meg tudott enni, és megtanulta, csak erővel lehet megmenteni a bőrét. Most egy panellakásban volt bezárva. Naponta levitték ugyan sétálni, de ez kevés volt neki. Érthető, hogy dührohamot kapott, amikor nem jutott a bezártságban kajához.

A séták is általában balul ütöttek ki. Dénesnek eleinte bejött a kutya: odajöttek az emberek, hogy milyen aranyos.

– Meg lehet simogatni?

– Nem ajánlatos, de szájkosár van rajta, meg lehet próbálni.

– Kiskutyus, kutyuliiii...

Herkules azonnal vad ugatásban tört ki, és a lányok keze felé kapott, mire azok sikítva menekültek. Ennyit a csajozásról. Az emberek lassan megtanulták, hogy Herkulesseel nem érdemes barátkozni, és Dénes még magányosabb lett, mint eddig volt.

Azért valahol passzoltak egymáshoz. Dénesnek is nehéz gyerekkora volt, őt is verték, volt, hogy ő se kapott élelmet. Kedvence filmjei a Terminátor és a Rambo voltak; olvasni nem nagyon szeretett, inkább csak a bokszeccseket nézte a tévében. Egy gyárban dolgozott a futószalag mellett.

Pár hónap elteltével egyszer csak észrevette, hogy a kutya kötődik hozzá. Várja haza, és ő is örül neki. A szájkosarat már le is merte venni otthon. Ez ugyan azzal járt, hogy a kutya szétrágott mindent, de Dénest ez nem érdekelte, amúgy sem szeretett takarítani. A parketta szétkarmolva, a bútorok szétbarmolva, az egyik fotel lábát teljesen lerágta a kutya. Kezdett kialakulni valami szag is. Dénes ritkán mosakodott, és az ő meg a kutya, meg a kutyakaja szaga összeállt a levegőben valami olyanná, mint nyáron, a régi vonatokon, amikor az utazás végén érez az ember a bőrén valamilyen kellemetlen lerakódást. A függönyöket a kutya leszaggatta, abban aludt, de Dénest ez sem érdekelte. Együtt nézték az akciófilmeket a tévében, a kutyát lekötötte a sok hanghatás meg az erőszak látványa. Egyszóval megtalálták egymást.

Egy nap beállított a szomszéd fiatalabb lány, hogy tönkrement a kávéfőzője, ami igazából csak ürügy lehetett, igazából kíváncsi lehetett, hogy hogyan élnek Dénes meg a kutyája.

– Helló, van neszkávé?

– Aha, gyere be. Felteszem a szájkosarat.

– Te jó ég, nem szoktatok takarítani?

– A kutya takarít, eltakarítja a bútorokat meg a függönyöket, látod, egész jól megvagyunk.

– Aha. Megértitek egymást ugye?

– Hát tudod, mi nem szeretjük a világot, de egymást nem bántjuk, és van valaki, aki melletted van.

– Értem, tudod nekem ott a barátom, de azért a kutya is frankó. Hol alszik?

– Csinált magának fészket a függönyökből meg a tapétából, ott nem merem zargatni, egyszer megpróbáltam kihúzni, de majdnem megharapott.

– Értem. A lakást bérled? Nem gondolod, hogy a főbérlő haragudni fog?

– Majd ráeresztem a kutyát, ha idejön.

– Csak azért jöttem, mert szóltak a lakók, hogy félnek a kutyádtól, és szerintem elvihetnéd kutyaiskolába, hogy szelídüljön egy kicsit.

– Na jó, kösz, itt a neszkávé, kösz, hogy átjöttél.

Dénes először felháborodott a gondolatra, hogy kutyaiskola, de aztán szeget ütött a fejében a gondolat. Kutyaiskola. El is vitte a kutyát.

Sokat kellett buszon utazni, egy nagy gondosan nyírt mezőn volt a sulis, kisebb épületekkel, minden felújítva, nem is volt olcsó a képzés. Az első óra meglepően jól sikerült, a gondozók jól értettek

az állatokhoz. Frizbiket kellett elkapni, meg leülni vezényszóra. Ez utóbbi egyáltalán nem ment, a frizbiket meg majdnem teljesen szétharapta Herkules, de valahogy látszott, hogy jól érzi magát a többi kutya között. Talán mert nem voltak rácsok, kaptak enni is, és nem kellett senkivel sem megküzdeni. Pár alkalommal voltak még csak, amikor Dénes rádöbbsent, hogy a sulis hatására már nem kell a kutyának. Herkules jobban kezdett el kötődni a többi oktatóhoz meg a kutyákhoz. Dénes féltékeny lett. Nem vitte többet a kutyát, aki viszont ezen kifejezetten megsértődött. Vége lett a szép napoknak, megint fel kellett otthon tenni a szájkosarat. Herkules egyszer meg is harapta Dénest. Már nem nézte a filmeket, csak gubbasztott a vacakában, és morgott, ha Dénes közel jött.

Mit csináljon a kutyával? Már terhére volt. A lakás tényleg borzasztó állapotban volt, az emberek már nem köszöntek neki, ha a kutyával lement sétálni. És ő is félt tőle. Egy nap összefutott egy haverjával, aki szintén ki volt gyúrva, tele volt tetkókkal, és nem lehetett tudni, hogy miből él. Rögtön felcsillant a szeme, amikor meglátta a morgó, testes kutyát.

– Te, ez egy rottweiler?

– Valami olyasmi, nem tudom pontosan, a menhelyről hoztam.

– Elég kemény, mi? Tudod mit?... Mondok neked egy üzletet, még pénzt is kereshetsz.

– Hogyhogy? Megveszed a kutyát?

– Nem, de ismerek egy helyet, ahol más kutyákkal harcolhat, fogadásokat kötnek, tudod, ha elég

jól küzd a kutyád, akkor még jól is járhatsz vele. De előbb el kellene vinned edzésre.

– Edzésre?

– Nézd, itt egy cím, otthagysz a kutyát pár napra, aztán érte jöhetsz, mi felkészítjük a harcra.

Dénes nem tudta mitévő legyen. Érezte, hogy nem jó ez a kutyának, de elege is volt belőle, de a pénz vonzotta. Elvitte a címre a kutyát. Ott épp autógumikra haraptatták rá a kutyákat, és úgy pörgették őket zsinóron, hogy erősödjön a harapásuk. Dénes meggondolta magát.

– Ne haragudj, inkább nem hagyom itt Herkulest.

– Ne viccelj, ez egy jó kutya, elég agresszív, itt van egy kis előleg, na, holnapután gyere érte, majd elviszünk a versenyre.

Eltelt a pár nap, és Dénes elment a kutyáért. Alig ismert rá. Herkules szemei teljesen elvadultak, valószínűleg valamilyen szteroiddal is kezelték, reszketett az idegességtől. Beültek egy terepjáróba, és sokat utaztak egy külvárosi építkezéshez, ahol egy félig kész irodaház földszintjén már sok ember gyűlt össze, egy ketrec körül álltak. Voltak ott kakasok is meg kutyák. Az állatokra fogadni lehetett. Ha az egyik kutya megadta magát, akkor általában vége volt a küzdelemnek, de előfordult, hogy már csak a halott kutyát hozták ki a ketrecből.

Dénes elszontyolodott. Eszébe jutottak a szép napok, amikor várta őt haza a kutya, és most berakják egy ketrecbe, ahol küzdenie kell.

– Figyelj, Dini, ha nyer a kutyád, kétszáz rugót kaphatsz. Ha veszítesz, akkor hozol egy másikat, jó ez a móka, hidd el.

– Én nem szeretném... kétszáz ropi? Na jó... Szegény Herkules!

Végignézett pár viadalt, szörnyű látvány volt, mint a római cirkuszokban, ezek a kutyák gladiátorok voltak. Előfordult, hogy az egyik kutya meghalt. Véres volt a ketrec padlója, folyamatos hörgésmorgás. Dénes nem tudta, mitévő legyen. Odament Herkuleshez, megpróbált valahogy odaférközni hozzá, de a kutya már nem volt a régi. A szemei vérben úsztak, vicsorgott, és ugrált a ketrecajtón Dénes felé. Dénes megértette, hogy innen már nincs visszaút.

Épp két pitbull verekedett, az egyik sokkal nagyobb volt, de a ketrec is nagy volt, a kisebb kutya körözve próbált mögéje kerülni, és hátulról elkapni a torkát. Rémes látvány volt, nem bírta végignézni. Megpróbált elvegyülni a tömegben. Mindenki ekstázisban ordított, drukkolt a kutyáknak, és nagyon ijesztő emberekkel találta magát körülvéve. Hirtelen kicsinek érezte magát. Vágyott vissza a szobájába, és eszébe jutott a kutyaiskola... Nem bírta tovább, és elszökött onnan. Elgyalogolt egy buszmegállóig, és felszállt a buszra. Kavarogtak benne a gondolatok.

Nagyon egyedül érezte magát.

A REPÜLŐ

Kelemen már Ferihegy felé a gyorsforgalmi úton érezte, hogy valami nem stimmel. Kettős karambol volt, egymástól pár kilométerre, nagyon megnehezítve a haladást. Nem szokott ilyen lenni. Pár éve viharba került repülőgéppel az óceán felett, azóta repülési fóbiája volt. Iszonyú lassan haladtak. Ekkor kellemes gondolat fészkelte bele magát a fejébe, lehet, lekési a gépet. De jó lenne, gondolta.

– Uram – mondta a taxisofőrnek –, lehet, hogy lekéssük a gépet?

– Nem hiszem, szintén késést jelentettek be a repülőtéren is, valami baleset történt.

– Nem tudnák kiszélesíteni az utat, vagy legalább jobban odafigyelni? Micsoda pocskék szervezés.

A sofőr ideges lett,

– Nézze, uram, kiszállhat.

– Tudja mit, meg is teszem.

– Jó (kedves utas), nem úgy értettem, itt amúgy sem lehet kiszállni. Fél a repüléstől?

– Őszintén szólva igen, és legszívesebben be se tenném a lábam a gépbe.

– Tudja, hogy a repülés a legbiztonságosabb közlekedési forma, tessék itt is két baleset történt.

Kelemen nem válaszolt. Napfényes délelőtt volt, szikrázott minden, nézegette az autókat, szerette a márkákat megkülönböztetni, messziről kiszúrni, hogy mi milyen autó. Neki nem volt autója, lejárt

a jogsija, karambolozott, és nem újította meg. Ez a francos cég, gondolta. Elküldik Brazíliába valami továbbképzésre, két hét, és muszáj repülővel menni. Még benne élt az utolsó repülése, amikor dobálta a szél a gépet, és mindenki sikítozott a fedélzeten, tényleg nagy vihar volt. Semmit sem lehetett látni, kimentek a fények, és akkor egy öreg néni elkezdett visítani, majd a gyerekek, végül mindenki kiáltozott meg fohászkodott a gépen. Örület, gondolta, most nem jósoltak rossz időt, de nem lehet tudni. A felmelegedés, meg a hurrikánok, időjárási anomáliák. Direkt kinézte az útvonalon, hogy nem a Bermuda háromszög felett fognak haladni.

– Nézze, uram – mondta a sofőr –, ha nincs kedve repülni, visszaviszem a városba. Most már biztos nem késsük le a gépet. – És elhúzott a karambolos autók mellett.

– Nagyon kedves, tudja, muszáj repülnöm, ez ilyen céges dolog.

– Érdekes, egyesek direkt olyan céghez mennek, ahol utazni lehet, maga meg...

– Hallott a 456-os járatról? Négy éve...

– Nem, uram. Lezuhant?

Kelemen megint nem válaszolt. Minek magyarázkodjon. Nem szeretett arról beszélni, hogy mi játszódik le benne. Zárkózott volt, és családjával is csak a legkevesebbet beszélte meg, ha problémák adódtak, azokat igyekezett a szőnyeg alá söpörni.

A cégnél is jó képet vágott a dologhoz, persze mindenki irigyelte, hogy ő utazik Brazíliába, senki nem mondta, hogy összerándult a gyomra, és

szédülés kerülgeti. A francba, gondolta, miért nem szóltam, hogy nem vagyok alkalmas. Most már késő. Felesége gondosan összepakolt, mindenféle ruhákat, napolajat meg ami kell, öltönyt az üzleti megjelenéshez. Még ez is, gondolta, ezt sem szerettem, az öltönyöket, az udvariaskodást, hirtelen megirigyelte a sofőrt a munkája miatt.

– Mondja, maga szokott repülni?

– Szoktam, Wizzairrel múltkor voltunk Máltán, remek volt. A barátnőm légi utaskísérő a Wizzairnél, higgye el, repülni remek dolog, nézheti a tájat, na és a napfelkelte... csodálatos tud lenni.

Csodálatos, gondolta Kelemen.

Közben megérkeztek a reptérre. Hamar kiderült a késés oka, leszakadt egy folyosó, ami csatlakozik a géphez. Remek, gondolta Kelemen, még jó hogy épp nem voltam rajta. Várni kellett.

Egy reptér alapvetően kellemes hely, lehet aludni a foteleken, igaz drága, de lehet kaját is venni, tiszta minden, és valahogy modern. Kelemennek ez sem tetszett. Nem szerettem, ha sok ember között kellett üldögelnie, inkább a szobájában otthon, vagy a munkahelyén volt szívesen, ahol nem látják sokan. Az árak is ingerelték. Kávét vett, és utálkozva fizette ki a borsos összeget, még össze is néztek utána, hogy ennek meg mi baja? Még emlékezett az előző repülésre, és gyanakodva figyelte az embereket, főleg az idős néniket és gyerekeket, hogy vajon ez visít, vagy nem visít?

– 457-es járat Rio de Janeiróba check in – szólt a hangosbemondó.

Hirtelen rosszul lett, egyre rosszabbul érezte magát. Minden stimmel, ezt nem fogom túlélni, gondolta. Le fogunk zuhanni, leáll a motor, felrobantják a gépet, szívrohamot kap a pilóta. Nem is sejtette, hogy ezek közül egyik sem fog bekövetkezni.

A sorban két gyerek mögött volt, egy idősebb párral voltak. Ezek visítanak, gondolta. Volt egy szakadt farmeros kamasz gitárral, nem érdekelt semmi, flegmán adta oda az útlevelét. Ez is visít, gondolta. Tulajdonképpen a múltkor mindenki hisztizett, csak ő ült csöndben a gépen és nézett maga elé. Elképzelhetetlenül rosszul érezte magát. Nemcsak a gyomra volt egy apró pont, de hányinger kerülgette, és vibrált a szeme előtt minden, foltokban látta a világot, azt hitte el fog ájulni. De nem ájult el, elmúlt a vihar, és mindenkin egy picit látszott, szégyellte, hogy így bepánikolt. Érdekes, hogy a pánikroham mindenkinél ezt váltotta ki, csak Kelemennél nem, pedig ő volt a legrosszabbul, ez szinte bizonyos. A repülés után két hét szabadságot vett ki, és nem csinált semmit, csak légi katasztrófa-filmeket nézett a tévében, mert valahol olvasta, hogy a főbiákat ingerelárasztással fel kell oldani.

Felesége is ezt mondta annak idején:

– Drágám, meglátod minden rendben lesz, a repülés a legbiztonságosabb, nem lesz semmi baj, teneked meg szépen elmúlik a főbiád, amikor ki lépsz itthon a reptérről.

Nem mondta, hogy már elege van a légi katasztrófa-filmekből, otthon nem tudták megbeszélni

a dolgokat. Azt se értették, hogy miért gyűjti a statisztikákat a légi balesetekről: hol melyik gép zuhant le, hány túlélő volt. Általában ez zavarta a legjobban, hogy ha egyszer katasztrófa, akkor nem nagyon szoktak túlélők lenni. Örömmámorban úszott, ha egy gép landolás közben félresiklott, de senki sem sérült meg. Könyveket is olvasott légi katasztrófákról. Mindezt az ingerelárasztás jegyében.

Már a folyosón volt, haladt a gép felé, a kapitány kedvesen üdvözölte, bár látszott, hogy egy picit hátrahőköl arckifejezése láttán. Elfoglalta a helyét. Azonnal elkezdte lapozgatni a biztonsági füzeteket, kinézte melyik ajtón kell menekülni, hol az oxigénpalack. Azt sem értette, miért csak egy egyszerű öv van, nincs olyan, mint az autóknál, ami tényleg megfog, ha például fejre áll a levegőben a gép. Ez is biztos csak azért van, hogy a helyükön maradhasanak az utasok, gondolta. Senkit sem érdekel az utasok biztonsága. Azért mélyen érezte, hogy ez nem igaz, ismerte a statisztikákat, látta, milyen gondosan ellenőrzik a futóműveket, de balsejtelve nem akart szünni.

– Please fasten your seatbelts prepare for takeoff
– mondta be a légikísérő

Megnézte, kik ülnek a közelében. Öreg néni, gyerekek, pár felnőtt. Na, ezek visítósak, gondolta. Aztán nem történt semmi, a gép felszállt, már tett egy kört, és még mindig semmi. Már órák óta repültek, és még mindig semmi. Balsejtelve kezdett elmúlni, amikor valaki egyszer csak eltüsszentette magát. Ez teljesen normális, őt mégis hihetett-

len balsejtelem fogta el. És mint kiderült, nem is alaptalanul. Az idős hölgy hívta a légikísérőt, hogy rosszul van.

Egy utas jelentkezett, hogy orvos, majd gondterhelt arccal emelkedett föl az utas mellől, aki már hörgött, és véres volt a szája.

– Valami trópusi betegség, nem tudom pontosan micsoda, nem Ebola, de szegény néni már alig lélegzik.

– Azonnal rádiózni kell a legközelebbi leszállási helyig, csak az a baj, hogy az óceán felett vagyunk.

És akkor elkezdődött. Az utasok felálltak, és elkezdtek minél távolabb sűrűsödni a nénitől, nehogy elkapják a ragályt. Egy öreg néni elkezdett sívítózni, hogy neki pont lejárt az életbiztosítása, és hogy mi lesz az unokáival. Senki nem maradt nyugton, senki nem maradt higgadt, mint amikor a hírekben bemondják, hogy az utasok meglepő lélekjelenlétről tettek tanúbizonyságot. Kelemen kiverte a víz. Egyedül ő nem ült el a néni közeléből, nem azért, mert nem félt a ragálytól, hanem mert mozdulni sem bírt.

– A maga hibája meg a kapitányé!

– Azonnal adjanak ejtőernyőt meg gumicsónakot!

– Így van, szálljunk le a vízen, majd kiment egy hajó!

– Egy percre nem maradok egy kabinban ezzel a fertőzöttel!

– Segítség!

Elszabadult a pokol. Ekkor Kelemen valami furát érzett, megcsúszott alatta a talaj, és odament

a nénihez, felkarolta, és elkezdte hurcolni a gép másik végében összegyűlt utasok felé. Maga sem tudta, miért tette ezt. Talán arra számított, hogy emiatt majd visszaülnek a helyükre. Ha már egyszer úgylis megfertőződtek.

A rémült utasok elkezdtek még inkább visszahúzódni.

– Most rögtön tegye le a nénit!

– Vigye vissza, zárja be a vécébe!

Egyszer csak valaki elkezdett visítani. Vége, gondolta Kelemen. Félrehúzódtak az utasok, ahogy vitte a nénit, és maga sem tudta miért, a pilótafülke nyitva volt, és odahúzta be a hörgő idős hölgyet. A pilóták felpattantak a helyükről, és elkezdtek ordítózni.

– Maga megőrült, azonnal vigye innen, ha mi elpatkolunk, akkor maguknak is annyi,

– Vigye már innen, könyörgöm!

Végre az utasok közül néhányan lefoglalták Kelemen, és az idős nénit hátravitték a vécébe, majd leültek a gép hátsó részébe. Lassan visszatért a rend, senkin nem észleltek tüneteket, senki nem tüsszögött, a visítós gyerek abbahagyta. Kelemen is magához tért, visszaült a helyére. Ezt látva egyre többen kezdtek visszaülni a helyükre, mindenki belefáradt az egészbe, várták, aminek jönnie kell.

A gép visszafordult. Londonban kellett leszállni, és a rádió szerint karantén alá helyezik az utasokat. Pár óra volt az út, maga a rémálom. Megint tüsszentett valaki. A gyerek visított, és követelte a maciját, ami ottmaradt valahol az ülések alatt. Közben kint

a felhők közt sugárban tűzött le a nap, szépen kékre festve a felhőket a távolban. Lenn hullámszott az óceán, egy helyen még hajót is láttak. Vadmadarak húztak el nem is olyan messze, és minden békésnek tűnt. Így értek London fölé. Látszott a Temze, és Kelemen búsan nézte, ahogy a Tower Bridge épp fel van nyitva. Soha nem látja viszont a családját. Elkapott valami trópusi nyavalyát, és úgy fogja végezni, mint a néni.

Ekkor megint kitört a pánik. A néni kinyitotta a vécéajtót, és előmászott az utastérbe, négykézláb, véres csíkot húzva maga után. Megint mindenki felpattant a helyéről, de a gép épp a leszállási fordulást végezte, ezért az emberek egymásra borultak, a néni előre gurult a gép orrába, ahol az utasok rettegtek. Kinyílt a pilótafülke ajtaja, a pilóták totál idegbetegek voltak, előszörre nem is sikerült megtartani a magasságot. Tenni kellett még egy kört. Kelemenre támadtak az emberek.

– Idefigyelj, most vagy megfogod a nénit és visszaviszed a vécébe, vagy kidobunk az ajtón!

– Neee, kérem, nekem repülési fóbiám van, és ki akarok szállni!

Erre megfogták Kelemen és a nénit, és mindkettőt bezárták a vécébe. Leszállt a gép. Nagyon zökkent, idegesen voltak a pilóták, de semmi különösebb baj nem történt, befordultak a kijelölt parkolóba. Viszont várni kellett az orvosi csapatra.

Ekkor jutott eszébe egy utaskísérőnek, hogy mindenki tegye fel a maszkot, így hátha nem kapja el a betegséget. Erre mindenki visszaült. Kelemen

lassan nézte, ahogy a vegyvédelmi ruhás katasztrófavédők kiszállnak a kocsiból, és mennek fel a lépcsőn a gép ajtajához. Ekkorra már a földön voltak, tehát elmúlt a félelme. Nem fognak felszállni. Mindenki teljesen kész volt, az utaskísérő magába roskadva zokogott, erre Kelemen felállt, és ő nyitotta ki a gép ajtaját. Bejöttek a vegyvédelmisek. Félelmetes látvány volt, hogy ilyen helyzetben vannak, de valahogy ez Kelemen nem érdekelte. Mindenféle műszerek voltak náluk, hátramentek a vécébe kihozták szegény öregasszonyt és lefektették a földre, vért vettek tőle. Mindenki ült a maszkja mögött és figyelt. Most dől el a sorsuk. Pár óra telt el, elvitték a vért analizálni, mindenféle lehetőséget számba vettek, míg végül kiderült, hogy...

– Hölgyeim és uraim, pánikra semmi ok, a néninek tüdőembóliája volt, nem fertőző. Mindenki elhagyhatja a gépet.

Megkönnyebbült sóhajok, lopva váltott szégyenkező pillantások. Mennyire ki tud vetközni magából az ember, ha veszélyben érzi magát. Mindenki lassan mozgott, és feszült volt, idegesen veszekedtek az emberek a csomagokkal. Lesütött szemmel hagyták el a gépet, az valahogy senkit sem érdekelt, hogy fognak majd eljutni Rióba, az a lényeg, hogy ezt megúszták. Kelemen kilépett a lépcsőre, beszívta a kerozinós levegőt, felnézett a szelíd, napsütötte báránnyelű ég... és... úgy érezte, végleg elmúlt a fóbiája.

A SZÉLHÁMOS

– Önök tehát Isten előtt férj és feleség...

Az esküvőn nem volt jelen senki, csak a pár. Feri hosszasan magyarázta Katinak, hogy nem szereti a felhajtást, ő amolyan titkolódzós fajta, nem veri nagydobra a dolgait, és a barátai különben is csak ivócimborák, nem nézik jó szemmel a házasságot.

Valójában teljesen más oka volt erre. Már öt éve „boldog” házasságban élt egy másik asszonnyal, és volt két gyerekük is, egy ötéves meg egy három. Ők persze semmit sem tudtak a dologról.

Az egész egy kiránduláson kezdődött. Nyár volt, tikkasztó meleg, és a Tisza-parton a kenuzás után mindenki elvonult a helyi kocsmába a szomját oltani. Katival egy csónakban voltak, és nagyon jól alakult a kirándulás. Volt sok vízi csata, kenuborulás. Vízmeregetés. Összemelegedés. A kocsmá után valahogy egy sátorban kötöttek ki, azóta voltak együtt. Feri nem mondta, hogy már házas és gyerekei vannak, azt mondta külön él, és a lakótársa nem szereti, ha bárki feljön hozzá. Egy héten párszor szakított időt Katira, átment hozzá, vagy valami olyan programot szerveztek, ahol nem láthatták őket együtt. Ilyen volt például a mozi. Ezt nehéz volt megoldani...

– Már megint két perccel a kezdés előtt értél ide, már egy fél órája várok rád! Veszünk popcornot?

– Áááá, bocs, szerintem rohanjunk be a filmre, nem szeretnék lecsúszni az elejéről.

Aztán a film végén még mentek a címsorok, amikor...

– Bocs, el kell rohannom a mosdóba, ott parkolok a jobb oldali mellékutcában, várj meg a kocsinál...

– De fura vagy te, na mindegy, biztos sietni kell valahová.

Eddig ilyen és hasonló trükkökkel megoldható volt a dolog, de Kati bejelentette, hogy terhes, és elveteti a gyereket, ha nem házasodnak össze. Feri meggondolatlan hebrencs volt, nem nagyon érdekelték a következmények, és szeretett volna minél többet élni, a gyerekekre is csak úgy tekintett, mint akik akadályozzák a kalandozásban. Katival jó volt, ezért simán belement a dologba. Feleségével külföldön esküdtek, ezért jogi akadályok nem voltak.

Viszont a dolga megnehezült. Két helyen kellett laknia, oda kellett költöznie Katihoz. Rémes, gondolta. Ezt hogy fogom megoldani?

Elkezdett gátlástalanul hazudozni. Kitalált egy új munkahelyet. Még a réginél dolgozott. Fénymásolókat adott el egy cégnél, értékesítő volt, és nem is végezte rosszul a munkáját, jól keresett. Akár két családot is eltarthat, gondolta magában. Szóval kitalált egy munkahelyet. Azt mondta, egy másik céghez ment, ahol egy hétig másik városban kell dolgoznia, egy hétig meg itt. Így oldotta meg. Két helyen lakott, két családja volt.

– Drágám, és ki fogja vinni az oviba a gyerekeket, ha nem vagy itthon? Nem tetszik ez az egész – panaszkodott a „felesége”, mármint az eredeti.

– Semmi baj, majd nem jár oviba, különben is hallottam egy új megközelítésről, igazából nem is olyan új. A gyerekeket érdekli a világ, nem kell beültetni őket az iskolapadba, tedd elé a könyvet, és figyeld meg, elkezd majd olvasni. Akár magántanulók is lehetnének.

– Jó, ezt még megbeszéljük, akkor hagyjuk az óvodát?

– Persze, amúgy is panaszkodott Petike, hogy nem érzi jól magát, hidd el mindenkinek jobb lesz így.

Főleg neki, gondolta. Egy kicsit furdalta a lelkiismeret, de aztán megint hívta Kati, és minden figyelme már rá összpontosult. Hajlamos volt teljesen az adott helyzetben lenni, és elfelejteni mindent, ami épp nem körülötte volt. Jó kedélyű, megnyerő mosolya könnyen levette az embereket a lábukról, és el tudta érni, amit akart. Ezért is volt ilyen jó a munkájában is, eladni dolgokat, fénymásolókat, második házasságokat, ez ment neki. Csak nehogy kiderüljön. Állandóan résen kellett lenni.

– Feri, szeretnék egyszer elmenni veled a másik városba, megnézném, hogy hogy élsz ott, vannak-e barátaid, biztos unatkozol, nem lehetsz állandóan a kollégáiddal.

Na, ez nehéz ügy, gondolta Feri. De kitalált valamit. Lefoglalt egy szobát egy hotelben. Már úton voltak a kocsiban.

– Drágám, ma este együtt alszunk a hotelben, tudod, a cég fizeti, de reggel nekem el kell mennem

dolgozni, és csak délután jövök vissza. De örülök, hogy itt vagy.

– Jaj, hát valami nyugtalanít, szeretném meg nézni, hogyan élsz. Kár, hogy a munkahelyedre nem mehetek be, de a kollégáiddal összeismertetsz?

– Á, nem vagyok jóban senkivel, tudod, munka után mindenki haza, én meg nem régóta vagyok itt amúgy is.

– És mit csinálsz munka után?

– Drágám, pihenek, tévézek, meg sokat túlórázok, hogy legyen pénzünk...

Ez be is jött. Nappal Feri elment a szállodából, hogy dolgozni megy, és beült egy eldugott kávézóba egy jegyzetfüzettel. Ott ült egész nap, és kitalált dolgokat, hogy mik történtek a munkahelyén, ezeket leírta, és memorizálta. Este felmondta a feleségének...

– Képzeld, ma leszidta az egyik kollégámat a főnököm, mert rossz típust mutatott be...

– Hosszasan beszélgettem a humánerőforrás vezetőjével a kollégákról, képzeld csak...

És így tovább. Hosszú sztorikat talált ki nem létező emberekről, szituációkat ecsetelt, amik nem történtek meg. De eltelt az egy hét. Igen ám, de közben Kati felé is vetíteni kellett, a kávézóban sokat beszélt vele, hogy most két hetet kell maradnia a másik városban, de épp ebédszünet van, és az történt a kollégákkal, hogy... és mentek ugyanazok a sztorik.

Ami bejött az egyik helyen, az bejött a másikon is. Viszont egyre nehezebben tudta megoldani, hogy

ne lássák együtt Katival. Szerencsére csak vele kellett vigyáznia, meg arra, nehogy valamelyik barátja találkozzon vele, ugyanis ha nem ismerik a Kati barátai, akkor nem kerülhet bajba. Azt találta ki, hogy magányos típus, és nem szeret sehová sem járkalni. Leginkább otthon voltak Katival, elment a videotékába, hozott egy filmet, rendelt pizzát, így teltek a napok, amikor „a másik városban volt”. Persze kapta is a duzzogást.

– Régen még elvittél moziba, most meg nem is megyünk sehová...

– Klausztofóbiám van drágám.

– Mi van???

– Agorafóbiám, na, azért nem visszük le a gyereket sétálni, mert félek kimenni az utcára, ahol sok ember van. Majd este elmegyünk a parkba, amikor nincs ott senki.

Az volt a lényeg, hogy ne lássák. De egyre nehezebb volt fenntartani e helyzetet. Nem tudott eleget törődni egyik családjával sem, és teljesen kimerítette az állandó bujkálás. Katinak egy barátnőjével, ismerősével sem vette fel a kapcsolatot, még csak nem is szeretett volna találkozni velük.

– De miért nem?

Mert akkor megláthatják a „feleségével” meg a gyerekeivel... de ehelyett ezt mondta:

– Engem Te érdekel, meg fáradt is vagyok, a munkahelyemen túl sok emberrel találkozom, meg mellel meg mi olyan jól elvagyunk ketten. A barátaid csak bezavarnának.

– De hát pont ez, hogy folyton csak kettesben vagyunk a gyerekekkel, legalább néha elmehetnénk valahová...

Nem lehetett már halogatni a dolgot, el kellett menni egy szülinapi összejövetelre.

– Szevasz, te vagy a Kati férje? Örülök, hogy megismertelek.

– Na végre, hogy találkoztunk, Kati sokat mesélt rólad.

– Nahát, szia, Katinak milyen jó ízlése van...

És ehhez hasonlók. Közben Feri titokban fényképeket készített az emberekről, és igyekezett mindent megtudni róluk...

– Ti merre is laktok?

– Te nem a Blahánál dolgozol? – kérdezgette.

Gyűjtötte az adatokat, és egy térképen otthon bejelölte a veszélyes pontokat, amiket el kellett kerülnie az eredeti családjával. Memorizálta az összejövetelen a fényképekről az emberek arcát. Ha véletlenül összefutnának velük, akkor vészmegoldásokat kell alkalmaznia... lett is ilyen helyzet...

– Drágám, beugrom ebbe a kávézóba a mosdóba, egy perc és jövök...

És már ott sem volt.

Ahogy telt az idő, egyre jobban biztonságban érezte magát. Nem ment több összejövetelre, és a súlyosbodó agorafóbiájára panaszkodott. Viszont eredeti családjával egyre több lett a probléma. A gyerek iskolás lett, és felesége a munka miatt nem tudta elvinni a gyereket.

– Most tényleg legyen magántanuló?

– Aha. Gondolj az antropológiára, hidd el, a gyerekek rá fog kattanni a matekra is, majd én megszerettetem vele.

– De mikor? Alig vagy itthon... Nem tudom, Feri, én már a váláson is gondolkodtam, valahogy nem érzem jól magam veled.

Ferivel fordult a világ. Szerette családját, a gyerekeit, valahogy furcsa mód kötődött két helyre egyszerre. Nem szerette volna elveszíteni őket. Egyre rosszkedvűbb lett. Ez viszont Katinál verte ki a biztosítékot.

– Csak ülsz a tévé előtt, és nem szólsz semmit. Mi a baj? Már beszélgetni sem tudunk.

A barátai sem voltak meg már, az örökös bujkálásban képtelen volt őszintén beszélni valakivel, ez pedig aláásta a baráti kapcsolatait, és senki nem tudott róla semmit, el volt tűnve. Katival nem beszélhette meg a másik családjának problémáit. Ekkor kezdett rádöbbenni, hogy amit csinál, az egyáltalán nem oké. Például nem mehet pszichológushoz sem, mert ezt a dumát nem veszi be senki. Semmilyen közösségben nem fogadnák el, amit csinál.

A munkahelyén is adódtak problémák, a lelki nehézségek visszavettek a hatékonyságából, a hazudozás szokásává vált. Egy alkalommal rájöttek, hogy nem mond igazat. Kezdett összeomlani a kártyavár. Minél több problémája adódott az egyik helyen, annál több lett a másikban. Ráadásul vagy szerencsére, egy barátja rájött a dologra. Meglátta őt kétszer is, tejesen más családdal. Felhívta telefonon...

– Feri, őszintén, nem tudod letagadni, véletlenül megláttalak, neked két családod van!

Feri összeomlott. Elmondott mindent, és nagyon megkönnyebbült. Végre valakivel megbeszélhette a problémáit. Igen ám, de azokat még meg is kell oldani...

– Úgy tűnik, mind a két feleségem válni akar, és inog a helyzetem a munkahelyen is... mit csináljak?

– Nem tudom, Feri, én nem szólok senkinek, érted, de ezt nem csinálhatod tovább. Valakitől el kell válnod. Ha mázlid van, soha nem derül ki az egész, de szerintem el fogod veszíteni a szeretet-teidet. Már ha szereted őket.

– Hát ez az. Ezt senki nem fogja megérteni. Én mind a két családomat szeretem, de nem bírom már tovább.

Szerencsére az, hogy meg tudta valakivel beszélni a helyzetét, és őszinte tudott lenni, segített a munkahelyén, viszont a kapcsolatait már nem tudta megmenteni. Lehet, hogy egyszerűen csak „fel-nőtt”, feltámadt benne valami felelősségérzet, rájött, hogy nem tud szembenézni senkivel, aki valaha közel állt hozzá. Nem mondott el senkinek semmit, de nem tiltakozott a feleségeivel szemben, és kivett egy albérletet... csak reménykedni tudott, hogy a gyerekeit tudja úgy látogatni, hogy soha ne derüljön ki a szélhámosság.

A VIRÁGTOLVAJ

– Halló, kérem, ki van ott?

Demeter hagyta a virágokat, felugrott a temetői kerítés tetejére, majd egy jót esett a másik oldalon, de fel tudott kelni, és szedte a lábát, ahogy csak bírta.

Ez így nem megy. Szüksége van egy társra, aki figyel, meg segít neki intézni a virágokat. Felhívta egy cimboráját.

– Halló, itt Demeter, hogy vagy?

– Kösz, jól, ezer éve nem beszéltünk... még mindig virágokat árulsz?

– Ja... figyelj, van egy tuti melótippem, igaz nem igazán tudlak bejelenteni...

– Hát jól jönne, momentán épp munkát keresek, miről lenne szó?

– Figyelj, de ne mondd el senkinek, tudom, hogy benned bízhatok...

– Na mondjad, hallgatok, mint a sír.

– Huh, pont erről lenne szó. Figyelj, hatalmas üzlet. Picit rázós, de izgi, arról lenne szó, hogy egy ideje este a temetőből elviszem a kirakott virágokat, és eladom az üzletemben. Képzelheted, senkinek nem tűnik fel, senki nem megy kétszer egymás után ellenőrizni a virágait, más emberek meg nem törődnek csak a saját dolgaikkal. A temetőőr pedig részeges. Azt se tudja, egy virágot lát, vagy kettőt.

– Huh, te nem vagy normális. Ez nem fog menni...

– Figyi, egy nap megkereshetsz húszezer forintot is, azaz egy este alatt...

– Nem tudom, gondolkodom a dolgon, mi lesz, ha elkárhozunk?

– Ahogy gondolod, majd hívjál, szükségem lenne még egy emberre.

– Jó...

És letették a kagylót. Demeter két napig egyedül nem kockáztatott, de harmadnap csörgött a telefon...

– Szia! Benne vagyok...

– Okés, gyere ma át, megbeszéljük.

Később Demeter egy üveg bor társaságában bevatta Jenőt a „szakmába”.

– Szóval, figyelj, a temető déli sarkában van egy hely, ahol alacsony a fal. Oda gyűjtjük a virágokat. Az a lényeg, hogy figyelni kell a temetőőrre, este más nincs ott senki. Az őr általában hullarészeg a szobájában, de a múltkor kiment valamiért, és majdnem észrevett. Szóval kell egy ember, te, aki nek átdobom a virágokat a falon, és te berakod őket a kocsiba.

– Milyen virágok vannak?

– Nem voltál még temetőben? Krizantém, liliom, koszorúk, minden, amit el tudsz képzelni. Jó pénz, az a lényeg. Mindig hagyok egy-két szálát a sírokon, és csak a többit viszem el. Másnap aztán a boltomban drágán megveszik őket.

– Nem tudom, nem hangzik jól. Erről valami sírrongálás meg ilyesmik jutnak az eszembe.

– Dehogya, nem rongálunk. Tudod, a virág azért kell, hogy jól érezd magad, hogy odavitted, aztán már csak ott hervad. Mire egy hónap múlva visszajönnek, azt hiszik elvitték, mert elhervadt. Semmilyen rizikó nincs a dologban.

– Na, jó. Alszom rá egyet, ha holnap este jó, akkor hívlak...

– Okés...

Jenőnek épp nem volt munkája, és egy faluból származtak Demeterrel, ahol már gyerekkoruktól dézsmálták a gyümölcsfákat meg a veteményeskerteket. Megbízhattak egymásban. De azért ez egy kicsit más volt. A csősz ugyan verekedős fajta volt, de ez viszont Jenő szerint kegyeletsértés. Nem volt túlzottan vallásos, de nem szerette, ha más emberek lelkivilágába gázolnak. Nem annyira a lebukás veszélye riasztotta vissza, hanem nem szerette volna, ha valaki visszalátogat egy szerette sírjához, és azt látja, hogy ellopták a virágokat... de hát a szükség nagy úr, és egyelőre a számláit se tudta befizetni. „Nem bejelentett munkahely”, gondolta, na, sejthette volna, mindig Demeter volt a csibész, ő vitte bele a meggy- meg a barackdezsmálásba is. Nemrég jött fel faluról, és első munkahelyén nem tudta, hogy kell viselkedni, kirúgták.

Demeter már régebb óta a városban élt, vagy öt éve foglalkozott virágokkal, azzal kezdte, hogy vidékről hozott fel, és köztereken árulta. Mára már jól menő bódéja volt egy forgalmas téren, és nem is

fizetett rosszul, sőt, jól keresett, mert voltak vidéki olcsó beszállítói. De ferde hajlama igényelte a több pénzt, költeni is, meg a balhé hiányzott neki, az adrenalin, amikor dézsmálhat valamit. Benne fel sem merült semmilyen skrupulus azzal kapcsolatban, hogy végül is gyalázza az elhunytak emlékét, ő csak a pénzt látta benne, meg röhögött magában, hogy „temetőből virágot lopni” micsoda óriási hecc...

Este aztán találkoztak... Elvezettek a temetőig, beálltak egy fa alá az árnyákba.

– Látod, ott egy picit leomlott a kerítés, én körbemegyek, és összeszedem a cuccost, átdobálom neked, te meg berakod az autóba. Párat fordulok, jó pénz lesz, hehe!

– Nincsenek jó érzéseim ezzel kapcsolatban, de jó, akkor siess! Mondta Jenő.

Demeter egyáltalán nem sietett, sőt, gondosan válogatott, füttyörészett magában...

– Ez a krizantém nem olyan drága fajta, az jobb lesz, trallalalala.

Közben Jenőt kiverte a víz, de nem történt semmi, elvitték a virágokat, be a kocsiba, és már úton voltak, amikor Jenő is elkezdett röhögni. Demeter megfogta, már neki is bejött a hecc is, mindig is ilyen volt a kapcsolatuk.

– Látod, milyen egyszerű, gondolja csak bele, minek nekik annyi virág!

– Ja, és a temetőőr? Legközelebb úgy csinálhatnánk mintha látogatók lennénk, és viszünk neki vodkát ajándékba. Akkor biztos nem zavar meg.

Így is tettek. Este virágokkal és egy üveg vodkával beállítottak a temetőörhöz.

– Jó napot, a 27-es parcellát keressük!

A temetőőr már részeg volt...

– Ööö... jobbra fel, aztán le, izé... balra.

– Nahát, milyen rendes ember maga, itt dolgozik, vigyáz a kegyeleti dolgokra, meg az emberek emlékeit őrzi...

– Hát, tudja...

– Tudja mit, pont van nálunk egy üveg itóka, odaadjuk önnek, mert ilyen becsületes ember!

– Ööö... menjenek a francba, minek néznek maguk, na most jól megjegyzem a pofázmányukat, biztos rosszban sántikálnak!

Ez tehát nem jött össze. Az őr gyanút fogott. Rossz előjel, gondolta Jenő.

Sötét sűrű este volt. A szél cibálta a fákat, a susogó hangok betöltötték mindent. Egy macska nyávogott. Távolabb már töklámpások világítottak. November 1-je volt. A töklámpások árnyékai felnagyultak, imbolygó fények lettek, amik a sírok között kísérteties látványt nyújtottak. Az a kő olyan, mintha... egy macska lenne, de nem az, csak egy kő. Este a temetőben, rosszban sántikálni... gondolta Jenő. A hold csak gyéren világított, állandóan felhők takarták, és sápadt fénye egymás arcát még haloványabbá tette. Már Demeter is félt. Nem tudta mitől, nem nagyon törődött ő mindenféle szellemekkel, de ezek a töklámpások az imbolygó fényekkel állandó árnyjátékot vetítettek, és ő minduntalan felfedezni vélt valamit az árnyakban.

– Ott megmozdult valami!

– Nem, csak árnyék.

– ÁÁÁÁÁÁÁÁ – kiáltotta el magát Demeter, amikor tényleg megmozdult valami.

– A francba, csak egy macska, fekete, pont az orrunk előtt.

– Figyelj Jenő, nekem ebből elegendem van. Eddig jó poén volt, de ez most valahogy sok. Ezt a ma estét még megcsináljuk, aztán egy kis szünetet tartunk, jó?

– Szerintem meg ma este hagyjuk, és holnapután kezdjük újra.

– Meg vagy örülve, ilyenkor van a legtöbb virág, akkorát lehetne kaszálni.

– Ki tudja, csak az idegeim, ezek a töklámpások. Van itt egyáltalán valaki, vagy csak kirakták őket. Az is lehet, később zárják a temetőt. Látod, ez a francos amerikai hagyomány, azelőtt csendes volt minden, nyugis, simán elvihetnénk egy vagon koszorút. Most meg...

– Nézd, megint ott a macska...

– Tudod mit, menjünk ki a főbejáraton, tegyünk pár kört, és utána átmászunk a kerítésen.

Így is tettek. A temető előtt beöltözött fiatalok voltak. Volt, aki csontvázruhát viselt; volt, aki pirosra festette az arcát, vámpírfogak, szellemképek. Nem volt félelmetes, de a temetőből jöttek ki, és nem passzolt a hangulatukhoz.

– Te, Jenő, igyuk csak meg azt a vodkát, nem tetszik nekem, hogy berezelek néhány beöltözött múmiától.

– Jó, nyitom.

Megitták a vodkát. Sétálgattak. Demeter számolgatta, ahogy viszik a virágokat, az ott egy ötezres, az tíz...

– Tyű, ma jó napunk lesz, csak várni kell, még mindig hozzák az emberek, ami nekünk kell.

– Demeter, már régóta foglalkoztat a gondolat, most megkérdezem, téged egyáltalán nem zavar, hogy ezek az emberek a szeretteiknek szánják a virágot, és esetleg hisznek is valamiben, netán rosszul esne nekik, ha tudnák, hogy elviszik rögtön, amit kiraknak? Tudod, ez egyfajta szimbóluma is a törődésnek, ha kinn van a virág, mindenki úgy megy el a sír mellett, hogy látod, őt szerették...

– Hülyeség. Annak, aki ott lenn van, már mindegy. Ha meg felülről figyel, akkor sem lehet semmi bajunk. Mindenki abban hisz, amiben akar, én még nem láttam egy szellemet sem, látod az előbb is csak egy macska volt meg az árnyak. Te túl érzékeny vagy, és rosszat tesz a hangulatodnak ez az egész. Mondom, ez az utolsó nap, jó?

– Nincs igazad, mert ha nincs kinn a virág, akkor még az is lehet, azt hiszik, nem törődnek a sírral, rálépnek, letapossák, ha van rajta fű, mit tudod te, kinek mi számít?

– Figyelj, én azt már régóta csinálom, hidd el, még ez a bizonyos karma sem ért utol, nincsenek ilyen dolgok, csak sötét van, és imbolyognak a fények. Az játszik az idegeiden. Eddig nem is volt semmi bajod.

– Jó, de karácsonykor is olyan sűrű a levegő, tapintható a szeretet a fényes utcákon, valami ráragad az emberre. Te meg pont most akarsz lopni.

– Akkor kell lopni, amikor lehet. Most lehet. Látod, már szállingóznak is haza az emberek.

Tényleg, közeledett a zárás. Viszont az őr kiszúrta őket, ahogy ott álldigáltak, ferde szemmel nézett rájuk, de aztán nem jött oda, döngve csapódott be a kapu. Lehet, hogy csak képzelődtek, de mintha sokáig visszhangzott volna, ahogy becsapta a kaput.

– Most mi legyen, lehet, hogy figyelni fog?

– Nem baj, most már eddig vártunk...

Demeterben dolgozott is az alkohol, már nem volt olyan biztos a lépte. Neki is baljós előérzetei voltak, meg látta is őket az őr, de nem tántorított.

– Figyelj, telerakjuk a kocsit, egy egész hétnyi melót letudhatunk ma, aztán pihizhetünk...

Már mászott át a kerítésen, amikor egyszer csak az őr érdes hangja csengett:

– Halló, ki van ott?

Demeter épp a kerítés tetején volt, lába olyan szerencsétlenül csúszott meg, hogy arccal esett a földre. Vörösre festette a földet a vére... élettelenül hevert ott...

JÚLIA

- Hát akkor szia!
- Szia... ööö... megadod a telefonszámodat?
- Sajnos elveszett a telefonom...
- Értem, hát akkor szia.

Tihamér a fellegekben repkedett. Valami jóleső érzés feszítette a mellkasát, miközben ment haza. Aznap este ismerkedett meg Júliával. Júlia szép, okos arca lebegett a szeme előtt. Telt idomai, vicces nevetése, mimikája. Különös arcjátéka volt. Úgy tudott rosszállóan nézni, hogy azt nem lehetett komolyan venni, és ezért az is vicces volt. Aznap este ismerkedtek meg. Tihamér majdnem minden este bejárta bulizni a kedvenc szórakozóhelyeire, koncertekre, de leginkább csak összespanolni az ismerőseivel, barátaival. Az évek során rengeteg ismerősre tett szert, ha bement este a városba, feltehető volt, hogy találkozni fog valakivel, valakikkel, akikkel eltölti az estét. Olyan is volt, hogy nem találkozott senkivel, de akkor ivott egy sört, és ha nem jött senki, hazament. Nem támasztotta a pultot, szociális életet élt.

Júlia balettozott, és ez Tihamér szerint passzolt hozzá, mint általában minden. Jó pasi volt Tihamér, és ezt ki is használta, ha csajozott. De leginkább csak ismerkedett, baráti körökbe került be, mindenhol ismerték, örültek neki. Kedves, érzékeny srác volt, nem szokott kiabálni, és vicces történetekkel

szórakoztatott mindenkit, amiket ő talált ki. Meg nagyon szerette kibeszélni az embereket. Mélyrétegekbe jutni, hogy ki miért volt bunkó, mivel sértett meg társas szabályokat. Hogy mi volt az a pont, ami már nem elfogadható. Ez vicces volt. Mások egyszerűen elintézték annyival a dolgot, hogy xy nem volt jó fej. Tihamér kb. öt-hat mikroérvet tudott felhozni, olyan finomságokba menve, amik tényleg felfedték, hogy az illető miért nem volt elfogadható. Ráadásul viccesen tudta megfogalmazni kritikáit, egyszer egy rádzsához hasonlított valakit, mert az illető hozatni akart magának egy bort, azzal, hogy majd kifizeti. Ezen például sokat csámcsogtak. Miért nem hoz magának? Ja és az, hogy kifizeti, akkor miért nem mondja azt, hogy hívjál meg, mi ez, szobapincér? Ő persze igyekezett nem megbántani másokat, elkerülni azokat a figurákat, akik szerint nem voltak okésak. Hajnalig tudott maradni a városban, ha jó idő volt, az éjszakai élet egyik megkerülhetetlen figurája lett. Sokan nem szerették, mert szerintük túl érzékeny volt, de ez őt nem érdekelte.

Ma találkozott Júliával. Otthon megnézte a fészbukot, hidegzuhanyként érte, hogy kapcsolatban van... nem baj, ráírt. A csaj visszaírt.

– Szia, megtaláltam a mobilodat, J.

– Jaj de kedves vagy, jó éjt!

Visszaírt! Tehát van remény! Furcsa érzések kavargtak Tihamérban, egyfelől rózsaszín elefántként akart repkedni, másfelől hideg kavicsbányában érezte magát az éjjel közepén.

Múltak a napok. Csak azért járta este a várost, hogy összefusson a lánnyal. Nem akart összejönni, de ez nem vette el a kedvét. Szinte egész életét kitöltötte a lány fogalma, képe, teste. Arcának finom rezdülései. Órákig tudott gondolkodni azon, miért reagált úgy, ahogy. Szóval kiépített magának egy világot, elképzelt magának valakit, akivel nem is találkozott, és így nem is tudhatta, valóban olyan-e, mint amilyennek gondolja. Néha fészbukon chateltek. Biztos nincs is barátja.

– Helló, J!

– Hellóka!

– Múltkor összefutottam Andival, a barátnőddel, és mondta, hogy beteg vagy.

– Jaj, kösz, aha, lázas vagyok, nagyon kedves vagy.

– Ismered a... (valamilyen zene).

Erre már nem válaszolt. Ilyesmiket szoktak chatelni, és mint egy bipoláris, Tihamér szíve nagyot dobbant, amikor csilingelt a chat a gépen, de aztán nem volt folytatás. Ilyenkor úgy érezte magát, mintha a világűr üressége költözött volna a mellkasába. Nem baj, gondolta. Biztos nem is beteg, hanem problémák vannak a barátjával.

Hétfőn otthon maradt, kedden bement a városba. Egy barátjánál érdeklődött.

– Tudod, ki az a csaj, a Júlia, az Andi barátnője?

– Igen, tudom, mi van vele? Szerintem nagyon zord csaj.

– Zord? Pont, hogy kedves, nem?

– Á, mindenkit leráz. Van pár kedves szava, de túl rideg.

– Szerintem meg pont nem, de mindegy, tényleg van barátja?

– Ja, ennyire érdekel? Van valami, bár nem tudom, mennyire komoly. Szerintem hagyd azt a csajt.

Tihamér szomorúan rótta az egyik szórakozóhelytől a másikig vezető utat. Ez a szó visszhangzott a fejében: „rideg”. Elkezdett félni. Nem is tudta, mitől. Nem volt tisztában vele, hogy fogalma sincs, milyen valójában a csaj, és attól fél, hogy kiderül, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek elképzei. Lógatta az orrát, és akkor az egyik helyen az üvegen át megpillantotta a lányt. A barátnőivel beszélgetett. Ő is észrevette, de valami volt a pillantásában, ami miatt elbizonytalanodott. „Rideg” – gondolta. Ott állt vagy öt percig, kavarogtak benne az érzelmek, váltogatta egymást a kétségbeesés és a remény. Megint összenéztek. Miért nézett így? Lehet, hogy rosszalja, hogy nem megyek be hozzá? Vagy csak megnézte, ott vagyok-e még, és semmi több?

Nem ment be, hazament. Inkább otthon építgette a fantáziájában a lányt. Gondosan megfigyelte, hogyan beszélget barátnőivel. Kecses mozdulatai voltak, de tényleg, mintha elutasítások lettek volna a kéztartásában. Ez persze nem jelent semmit, lehet, csak valami olyan témáról volt szó, ami nem tetszett neki. Most már bánta, hogy miért nem ment oda hozzá. Egy hete erre az alkalomra várt. Legközelebb odamegy hozzá. Vonzódása azonban nem csökkent, hanem nőtt. A kecses mozdulatokon

gondolkodott, összerakta a mimikával, és kidolgozta a sérülékeny érzékeny lány képét, akivel kedvesen kell bánni, és akkor ő is viszonozza az érzelmeket. Azért „rideg”, mert nem megfelelő emberek között van, gondolta.

Közben megismerkedett a buszon egy másik lánnyal. Az is táncolt, és vele jól megértették egymást, de nem hagyta nyugodni Júlia képe a fejében. Folyton úgy érezte, valaki mással kéne lennie. Arra gondolt, hogyha fenn lenne egy hegytetőn, és egy lány lenne mellette, akkor lenne jó, ha azt az élményt, a hegyet, a magányt vele osztaná meg, senki mással. Nem kívánná oda társaságnak mást, hanem pont az lenne jó, aki van. Nem tudott figyelni a másik lányra. Felmentek a János-hegyre (Tihamér jó arcú megnyerő pasi volt, nem félték tőle a lányok, és könnyen tudott ismeretlenekkel is órákat eltölteni), és közben végig arra gondolt, hogy Júlia lehetne ott a másik lány helyett.

– Jól vagy, figyelsz arra, amit mondok?

– Szerinted mit jelent, ha valaki így néz rád? (és mutatta, ahogy Júlia nézett rá)

– Nem tudom, de miért fontos ez? Talán biztatás van benne.

– Biztatás?

– Aha.

Lementek a hegyről, és Tihamér már jól érezte magát, biztatás, ez igen. A lánynak nem tűnt fel, hogy nem azért van jó kedve, mert együtt vannak. Amúgy is haza kellett mennie. Megígérték, hogy majd írnak chaten, aztán elváltak.

Persze nem írtak, legalábbis Tihamér nem válaszolt. Minden este benn volt a városban, mindig Júlia után érdeklődött.

– Láttad ma este Júliát?

– Figyelj, hagyd azt a csajt, nagyon gáz, a barátja panaszkodott, hogy kidobta, iszonyú bunkó volt, leöntötte sörrel, meg durván kiabált vele.

– Na, ez jó, persze gáz a csaj.

Dehogy gáz, gondolta Tihamér, ez a legjobb. Megint egy felhőkarcoló tetején érezte magát, vagy egy liftben, ami nagyon gyorsan halad felfelé. És akkor megint megpillantotta Júliát az üvegen át.

Összeszedte magát és odament hozzá.

– Izé... hát... hát jó, hogy látlak, tudod, támadnak a zombik, és ma este nálam kell aludnod, ha biztonságban akarsz lenni.

– Jaj, Tihamér, kedves vagy, de hagyjál már ezzel a hülyeséggel. Ne haragudj, most mennem kell, nem érzem jól magam.

És lerázta. A legfurcsább, hogy mindenki azt mondta Tihamérnak, hogy hagyja a csajt, és ő sem akart vele beszélgetni, hanglejtése nagyon elutasító volt, és nem nézett szépen rá. Ennek ellenére tovább magyarázta magának, hogy csak a barátja miatt volt ilyen, és kedvesen kéne vele bánni, valaki olyasvalakire lenne szüksége, mint ő, aki vigyáz rá, és mindent megtesz, hogy elszórakoztassa. De ezentúl nem mert odamenni hozzá. Munka után sétálgatott, sült pogácsát, és végig a lány képe járt a fejében. Nincs már barátja. Csak ki kell várni a megfelelő alkalmat. Oda fogok menni hozzá,

csak meg kell várni, amíg lecseng ez a barát dolog. Egy másik este erről érdeklődött.

– Nem tudod milyen arc volt a Júlia barátja?

– Kié?

– Tudod, a Júlia, az Andi barátnője...

– Ja... hát nem nagyon ismertem, de nem volt túl jó fej. Sokat ivott, meg mindig ilyen alantas dumái voltak, állandóan más csajokat nézegetett úgy, hogy mások is látták. Nem tudom. Nem mondom, hogy nem illettek össze, mert szerintem Júlia is megéri a pénzét, csak pont kifogták egymást. Miért érdekel, még mindig érdekel az a csaj?

– Á, már nem, csak kérdeztem – mondta, de közben persze teljesen mást gondolt.

Olyan volt a lelkivilága, mint egy viharfelhő, amit próbál besütni a nap, de túl sok benne az eső, és ezért szürke marad. Lassan mélabús lett. Már nagyon várta, hogy találkozzon Júliával, de félt is a találkozástól, és be sem ment a városba. Visszaírt a másik lánynak. Megint elmentek a János-hegyre. De most nem volt jó. Előzőleg is csak Júlia miatt érezte jól magát Tihamér, a lány meg azt hitte, miatta olyan vidám, de most már ez sem volt.

– Min gondolkodsz?

– Hát nehéz megfogalmazni. Ha lenne barátod, és tetszik valaki, de még nem vagy kész a következő kapcsolatra, akkor elküldenéd?

– Hát gondolom igen, miért?

– Semmi, csak kérdeztem.

Megint jó volt. Az, hogy egy másik lány ült mellette, nem számított; lány volt, és ez feldobta

Tihamért. Feldobta, mert megint megmagyarázta magának Júlia viselkedését, hogy nem „rideg” volt, hanem biztos fájt neki a szakítás. Ez meg Tihamérnak fájt. Hogy Júlia kötődött valakihez, aki miatt még mindig nem áll vele szóba. Néma csendben baktattak lefelé a hegyről, lent a lány megszólalt:

– Azt hiszem, nem akarok többet veled találkozni. Szerintem neked valaki más tetszik. Azért nem is beszélgetünk.

– Tudod, mit, igazad van, és ne haragudj. Nincs mit mondanom? Tényleg nincs kedved találkozni? Tudod, mondtál dolgokat, amik felvidítottak.

Tihamér nem tette hozzá, hogy csak azért vidította fel, mert egy másik lánnyal volt kapcsolatos, amit mondott.

– Nem, nem hiszem, bocs.

Elváltak.

Elképzelte, ahogy Júlia otthon egyedül üldögél, és sírdogál. Vajon tetszik ő neki? Lehet, hogy nagyon is, csak folyton olyanok a körülmények, hogy nem tudja kifejezésre juttatni érzelmeit? Biztos hallotta másoktól, hogy ő milyen jó arc, meg kedves. Ha Júlia valóban olyan kis virág, mint amilyennek elképzei, akkor miért nem közeledik hozzá? Egyszerűen ilyenek a lányok, hogy arra várnak, hogy őket szólítsák meg? Eddig soha senkinek nem beszélt erről konkrétan, de most egy barátjának elsírta magát telefonban:

– Tudod, a Júlia.

– Ja igen, még mindig tetszik?

– Nem az a baj, hogy tetszik, hanem fél éve szerelmes vagyok belé, pedig alig beszéltünk, és csak azért járom a várost, hogy vele összefuthassak. Nem bírom kiverni a fejemből.

– Hát akkor rossz hír pajti, Júliának új pasija van...

Megint a téli éjen egy kavicsbánya legmélyebb hideg pontja. Ezt érezte Tihamér. Letette a kagylót.

Lassan múltak a hónapok, fakultak az emlékek... Elfelejtette Júliát.

VŐLEGÉNYRE VÁRVA

– Mindjárt tíz óra – mondta a pap –, mikorra várható a kedves vőlegény?

– Nem tudjuk elérni, ki van kapcsolva a telefonja.

A templomban mindenhol valódi gyertyák égtek, összegyűlt a násznép. Mindenki színesbe öltözött, mint egy különféle virágokkal teli mező, olyan benyomást keltett. Piros ruhák, kék, zöld, de leginkább a piros. Az a vőlegény kedvenc színe. A menyasszony is pirosban volt, nem fehérben, csodaszép ruhaköltemény. Már kéznél voltak a virágok meg a rizses tálak, amik a termékenység szimbólumaként szórattatnak a sokadalomba. Bérelt autók, fehér szalagokkal az egész család. Az emberek elkezdtek suttozni egymással.

– Mióta is ismerik egymást?

– Fél éve aranyom. A baba másfél hónapos.

– Ej, biztos valami baleset, valami torlódás.

– Hát, kedveském, halkan mondom, de a kedves vőlegény nagy nőcsábász hírében áll.

– Jó, hát ha nincs senkid, akkor benne lehetsz egy kalandban, nem?

– Feltétlenül, mindenesetre biztos nem csalta meg a menyasszonyt, csak hallottam egyet s mást.

– A félrelépés tönkretehet sok dolgot.

– Persze a bizalmat.

– Jó, a bizalom, az is, de én már hallottam olyanról, aki csak azért próbálta ki, mert túl régóta volt

monogám, és ha valakit nem visz a vére, akkor nem is olyan jó az.

– A vőlegény nagy nőcsábász? – kapta fel a fejét valaki mellettük.

– Pszt, halkabban!

– Megöregedni hűségben, annál nincs jobb. Tudod, hogy számíthatsz valakire. És itt most nem a vallásosságról van szó meg a büntetésről, de van egyfajta harmónia.

– Harmónia is van, meg azt az időt, amit az ember a csábításra fordít, ha mással tölti, akkor viheti is valamire.

– Annyi példa van... sikeres emberek, akik nem vetik meg az alkalmi nőcskéket.

– Mégis, lehet valaki egyszerre szerelmes két emberbe?

– Hallottam már ilyesmiről. Kenyérre lehetett volna kenni.

– Kit?

– Akiről ezt hallottam. De nem a vőlegény. Bár hasonlít rá.

– És lehet azt szerelemnek nevezni? Vagy csak kötődés két emberhez?

– Hát ez az. Hogy lehet kötődni két emberhez egyszerre?

– Jó, akkor nem kötődés, hanem testiség.

– De az meg olyan üres, nem?

– Hát ez az, monogám kapcsolatban az együtt töltött idő közös, ha valaki félrelép, akkor más emberrel tölt el olyan időt, ami közös kéne legyen. Ez

kihat másra is. Megfakulnak a dolgok. Már nem jó nézni együtt a tévét.

– És ha mással szeretnél lenni?

– Ezért van ennyi válás. Mindig mással szeretnénk lenni.

– De sokan vannak, akik nem – nem?

Közben morajlás támadt:

– Megérkezett a vőlegény!

De a kocsiból nem ő szállt ki, hanem a legjobb barátja, aki szerint már úton van, és minden pillanatban itt lehet.

A sottogás újra kezdődött.

– Szóval nőcsábász hírében áll?

– Csak állt. Hűséges.

– Csak hol késik már?

– Biztos a forgalom.

– Ja.

– Szóval kiüresedik minden, a közös dolgok elhalványodnak, és már nem érzed úgy, hogy jó helyen jó időben vagy a kedveseddel. Megnézel mindenkit az utcán. Elképzeled, hogy főz.

– Főz?

– Kavar. (jót nevetnek)

– Nem mondasz el neki dolgokat. Ez megakasztja a beszélgetés fonalát. Nagy hallgatások.

– De van, akinél nem. Van, aki még jobban beleszeret valakibe, pedig tudja, megcsalták.

– De azok naivak. Kivetítik a saját érzéseiket a másikra, holott az egyáltalán nem érez úgy, csak elhiteti vele.

– Ja.

Közben mindenki türelmetlenkedik. A hőség már elviselhetetlen, szerencsére a templomban hűvös van. A menyasszony viccelődik valakivel, egyáltalán nem aggódik, senki nem aggódik. A vőlegény megbízható. Biztos valami oka van annak, hogy késik.

A sottogás folytatódik.

– És ha nem kifakul, hanem új étellel telik meg a kapcsolat? Már unják egymást, és akkor egy másik partner felébreszti őket.

– Jó, de az alkalmi. És különben is, ha unják egymást, akkor menjenek el nyaralni együtt, vagy valami ilyesmi. Ha nincsenek közös témák, közös dolgok, ha nem tudnak beszélgetni, akkor meg minek vannak együtt?

– Na, ezt mondom, nem nyaralás, hanem kis kaland mind a két részről, és akkor felvidulnak, újra élük az életet, és újra felfedezik egymást.

– De az már nem ugyanaz az ember, az már nem ugyanaz a kapcsolat, mint ami volt.

– Ezért újra felfedezik egymást, új dolgokat fedeznek fel egymásban.

– Mit, a hűtlenséget? Azt fedezik fel?

– Hűtlenség? – kapja fel valaki a fejét...

– Pszt, halkabban...

– Na, hát én azt hallottam, hogy a vőlegénynek már volt pár menyasszonya.

– Istenkém, hát kereste az igazit. Most megtalálta.

– Jó, de kapcsolatfüggő. Képtelen volt nő nélkül élni akár egy hónapig.

– Miért, az miért jó?

– Az ember megtalálja önmagát, megfogalmazódik benne, hogy kit keres, aztán, hát persze, vannak kalandok. Csinál valamit. Él. Kialakítja a személyiségét. De ilyet, hogy összejönni valakivel, amikor jegyesem van? Egyszer még jó. De sok ilyen volt. Akkor szakítson, és várjon egy picit. Keressen barátokat magának.

– Ja, tudom, menjen el bulizni. Bulizni is csak azért járnak az emberek, hogy ismerkedjenek.

– Ezt rosszul látod. Sokan azért járnak táncolni, hogy kimozogják magukat, meg persze keresnek is valakit, de inkább csak jól akarják érezni magukat, aztán ha tényleg összefutnak valakivel... de nem ez a cél. Nem azért megy el este valahová, hogy ismerkedjen.

– Jó, van ilyen is. De például a gyászévek sem véletlenül vannak az özvegyeknél. Egyik menyasszonytól a másikig, az az illető nem volt szerelmes.

– És ha nem szerelmes? Majd egymásba szeretnek az évek során.

– De ha hűtlenkednek, akkor nem biztos.

– Na, az lehet.

– Épp ez az. Amikor még lángol a szerelem, akkor beleférhet a hűtlenség, de amikor már az együtt töltött idő a fontos, akkor romboló lehet.

– Vagy építő, kötelezettségek nélküli. Lehet élni egymás mellett úgy is. Nézd meg, az északi országokban sokszor együtt élnek emberek, egy háztartásban, de van másvalakijük, akivel hálnak.

– Jó, de ők nem színészkednek, ők már nincsenek együtt, csak lakótársak. Meg megszokták egymást.

– Vagy van egy gyerekük.

Közben elmúlt tíz óra. Néhányan már elégedetlenkedtek.

– Hol késik a vőlegény?

Meggyújtották a füstölőket vagy tömjéneket. Megszólalt az orgona. Az emberek elcsendesedtek. A gazdagon díszített mennyezetről visszaverődött a gyertyák fénye, és ez keveredett a füsttel. A füstöt megvilágította az ablakokon beszűrődő délelőtti fény. Az orgona szépen szólt. Vagy tíz percet játszott a kántor, és a zene mindenkit megnyugtatott, a vőlegény meg fog érkezni.

A szüttogás újra kezdődött.

– Én azt hallottam a vőlegény egyik előző menyasszonya a menyasszony legjobb barátnője volt.

– Hát van, aki válogat. Épp az a szerencse, hogy most megtalálták egymást. Volt bátorsága váltani. És ez megmagyarázza miért nem várt, hogy elfelejtessen valakit. Nem mindenki ugyanúgy működik. Most esett szerelembe.

– De akkor miért jegyzett el valakit, ha nem is volt szerelmes?

– Jaj, hát ilyen idősén nem tudják még azt, mi a szerelem. Csak valami fellángolás, de meglátta az igazit.

– Jó, de a többi? Mert több ilyen menyasszony is volt...

– Nem mindenki ugyanúgy működik. De hűséges. Mennyit volt együtt azokkal a lányokkal?

– Hát, pár hónapot.

– Na látod, már fél éve együtt vannak. Eljegyezni még ebben a korban természetes dolog, azt hiszik, minden örökre szól.

– Nem örökre szól?

– Itt a templomban, igen. De ki tudja. Úgy értem a testiség miatt.

– Ja.

Közben elmúlt fél tizenegy. A vőlegény sehol. Pedig mindenhová nagyon pontosan érkezett, pont most késik. Legfurcsább, hogy a mobiltelefonja is ki van kapcsolva. Csak nem történt valami baleset?

Aztán megérkezett. Kiszállt a kocsiból. Mindenki megkönnyebbült.

– Végre itt a vőlegény!

– Kezdődhet az esküvő!

– Megérkezett a vőlegény!

Folytatódhatott a szertartás. De valami nem stimmelt. A vőlegényen farmer volt és póló, nem volt kiöltözve.

– Gyorsan kerítünk valami ruhát – mondták neki –, biztos nem volt időd!

– Az a helyzet – mondta a vőlegény –, hogy csak azért jöttem, mert szerettem volna elbúcsúzni a menyasszonyomtól.

– Micsoda? Mi ez? Nem lesz esküvő? Hogy mersz idejönni?

– Az a helyzet, hogy megvan a repülőjegy, utazom a kanári szigetekre két óra múlva. De szeretem őt, nem hagytam volna csak úgy itt.

– Azt az anyád, mit kapsz te! Hörrr!

A feldühödött tömeg nekiesett a vőlegénynek, majdnem meglincselték, elájult az ütlegetéstől...

– Mentőt gyorsan, mentőt, a vőlegény rosszul van!

A suttogás már nem suttogás volt, fennhangon beszélgettek.

– Ezt a szerencsétlent a jó érzés idehozta, hogy ő búcsúzkodna, pedig hát ilyen helyzetben...

– Látod, ha valaki gazember, szélhámos, akkor legyen velejéig romlott.

ROSSZ BARÁT

„Ha útitársul nem talál olyat vagy jobbat, mint maga, haladjon útján egyedül; a balga társnak nem való.”

Aladár már három hónapja élt az erdő mellett. Szerette a magányt. A falutól kicsit távolabb, egy félreeső házat választott. Nem sok pénze volt, de a leromlott ingatlan hallatlanul olcsó volt. Alkudott is. Jól látta, hogy a telek és a kis ház évek óta parlagon hever, senkinek nem kellett. Távol volt mindentől, a falu eleve, de a ház is.

– Nézze, nekem hárommillió forintom van. Többet nem tudok adni.

– Kérem, négymillióért áruljuk a házat. Honnan van a pénze?

– Ne vegye rossz néven, de nem szoktam az embereknek kitárulkozni. Magának elárulom, hogy évekig dolgoztam egy multinacionális cégnél, és ennyit gyűjtöttem össze.

– Miből fog élni? Kíváncsiskodott a tulaj.

– Kertészkedni fogok, szeretnék önellátó lenni.

Aladár próbálta kiolvasni a tulaj tekintetéből, hogy mire számíthat. Feltehetően csak azért kíváncsiskodott, hogy meggyőződjön róla, Aladárnak valóban nincs több pénze.

– Nézze – mondta a tulaj –, csak azért kíváncsiskodom, hogy valóban nincs-e több pénze. Tudja, én egy vállalkozásba fogok vágni egy barátommal,

a közeli városban, és pont négymillió forint hiányzik. Már érdeklődött más is...

Ez csak próbálkozás, gondolta Aladár. Biztos senki nem érdeklődött. Tetszett neki a hely, pont ilyenre gondolt. Reszkírozott.

– Nézze, ha nem hát nem.

A tulaj tekintete összeszűkül.

– Jól van, tudja mit? Vigye ennyiért. Jöjjön, beviszem a városba, elintézzük az adásvételt.

Szóval viszonylag könnyen ment a dolog. Az első este remek volt. A nyári meleg kellemessé enyhült, a rossz tetőn itt-ott kilátszott a csillagos ég. Aladárt a nyugalom ringatta álomba.

Serényen telt a nyár első fele. Kifestette a házat, ahol kellett vakolt, a tetőre vett pár cserepet egy közeli bontásból. Azzal javítgatta a hiányokat. Szigetelt. Ablakot, ajtót. Aztán vett vetőmagot. Felásta a kertet. Vett fóliát, műanyag rudakat, és előkészült egy fóliasátor építésére. Ehhez azonban szüksége volt segítségre is. Egy darabig nem tudta, honnan szerezzen embert. Bement a faluba, a kocsmába, hogy igyon valamit, és gondolkodjon. Leült a sarokban, és nézett maga elé. Nem tudott gondolkodni. Egyszer csak odaült valaki mellé.

– Helló! István vagyok. Maga nemrég költözött ide, a falu végibe, ugye? Már beszélnek magáról. Hogy maga a városból jött. És valami csodabogár. Hogy senkivel nem keresi a kapcsolatot. Így van?

Aladár elmosolyodott. Fürkészte újdonsült ismerősét. Annak megnyerő mosolya volt, szeme huncutkásan villogott. Már jócskán ihatott.

– Így van. Csalódtam egy nőben. Elegem lett a városból, a betonból, a sok emberből – kezdte.

Aztán gyanakodva nézett fel. Maga is rádöbbsent, hogy olyan dolgokba kezdett bele, amikről nem szokott beszélni. Volt valami Istvánban, ami beszédre ösztönözte. Vagy csak a helyzet miatt? Talán mégis szüksége volt rá, hogy emberekkel beszéljen? István érdeklődve figyelt. Nem volt szemében rosszindulat. Aladár lassan folytatta...

– Tudod, István, csak mentem a városban a munkába, és jöttek szembe az emberek. Összeolvadt az arcuk egy masszává, aminek ezer szeme van. Mintha lassított felvétel lett volna. Csak suhantak el a tekintetek. Úgy éreztem, megőrülök az egyedüllétből. A munkahelyemen telefonon kellett az ügyfeleknek segítséget nyújtani. Csupa személytelen kapcsolat. Hazamentem, és úgy éreztem teljesen le vagyok zsibbadva a gürizéstől, csak néztem a monitort egész nap.

István közbevágott.

– Jól tetted, hogy idejöttél. – Hangja megnyugtató volt. – Itt, az isten háta mögött, kevés az idegen. De te jó ember vagy, azt látom. Itt mindenki ismer mindenkit. Most már én is ismerlek téged. Értem, amit mondasz. Láttam a tévében egy dokumentumfilmet. Azt mondták erre, hogy társadalmi ammónia.

– Anómia – mosolyodott el Aladár. – Igen, természetellenes környezet a város. Én például már szinte senkivel nem tudtam kapcsolatot teremteni, mert annyi ember volt körülöttem, akihez semmi

közöm nem volt, hogy miért pont azzal az egyvalakivel csevegjek? Néha kérdeztem valamit, ha valaki mondjuk kutyával volt, de ezek csak olyan rövidke, felszínes dolgok. Ettől még nem szerzel barátokat. Ha elmentem valahová este, leültem olvasni, akkor volt, hogy valamiképp beszélgetni kezdtem, de csupa olyan embert vonzottam be, akikhez nem volt kedvem. Úgy döntöttem, jobb a természethez közel, egyedül. De látom, itt se tudok menekülni a társaságtól – nevetett.

– Az már igaz. Még egy sört?

A még egy sörből lett még több is, és kellemesen ellazulva megbeszélték a munkát is. István nagyon örült az ötletnek. István borzasztó erős egyéniség volt. Mindig tudta, mit szeretne, a legnagyobb magabiztossággal beszélt. Aladár ezzel szemben bizonytalan volt, sokszor rágódott azon, mit szeretne és hogyan. Döntési helyzetekben órákat tudott tépelődni. Szinte azonnal István személyiségének bűvkörébe került. Alárendelődése szép fokozatosan alakult ki, de egyre erősebb lett. Amikor a kertben dolgoztak, István mindig tudta, mit hogyan kell csinálni. Volt már tapasztalata a háztáji gazdálkodásban.

– A paradicsomot ne úgy ültess, hanem inkább sorokban.

– Hát, olvastam egy biokertész könyvet és ott...

– Az élet nem egy könyv. Figyelj csak!

És ügyes mozdulatokkal ásott kis gödröket, és vetette bele a magot. István az erdőt is ismerte.

– Szépek ezek a bokrok.

– Ez kecskerágó. Amaz meg aranyeső.

Ezeket Aladár is ismerte, de most csak bólogatott. Sokszor előfordult, hogy István olyan dolgokat magyarázott tanárosan, amikkel ő is tisztában volt. Mégis csak hallgatta, és bólogatott közben. Megpróbálkozott már azzal, hogy István tudtára adja, hogy ő is ismeri például a növényeket, de mindig türelmetlenséggel szembesült. Hogy miért hagyta, hogy ez így alakuljon? Talán ő maga sem tudta. A helyzetből adódóan sokszor nem derült fény arra, hogy Aladár miben kompetens, hogy mihez ért, miben jó. A kert, az erdő, a falu: ezek mind István élőhelyei voltak. Ő szorgalmasan tanította Aladárt a vidéki élet és a gazdálkodás fortélyaira. Ő meg örült annak, hogy valaki segít neki. Pár dolog zavarta ugyan, de úgy érezte, társra lelt magányában. Való igaz, István, ha ivott, figyelmetlen tudott lenni. Nemcsak tett szempontjából, hanem alaptermészete erősödött fel. Amúgy is hajlamos volt egyéniségével elnyomni mások gyengébb egóját, de ha ivott, akkor tényleg csak arról beszélt, ami őt érdekelte. Nem figyelt arra, hogy a másik érti-e, amit mond, milyen rezdüléseket idéz elő benne a mondandója. Sokat pletykálgodott. Beszélt a nőügyeiről. Aladár ezeket is elbűvölve hallgatta. Ő Istvánnal ellentétben nem volt nagy nőcsábász, és felnézett rá, amiért olyan könnyen az ujja köré csavar bárkit.

– Magabiztosnak kell lenni – mondta István. – Az jön be a nőknek. Nem tudtad?

– És te mitől vagy az?

István meg sem hallotta a kérdést. Megint nem figyelt a másokra. Már sokat ivott.

– És képzeld, a múltkor elcsábítottam Gizikét. Képzeld, férfiak éveket álltak sorba nála, nekem meg egyből megadta magát – nevetett.

Egy idő után Aladár kezdte kényelmetlenül érezni magát. Már eltelt a nyár. A levegő súlyosan nehezedett rá, és a kémények füstjei csíkokat húztak a levegőbe. Aladár kint feküdt a kertben, és a madarak röptét nézte. Nem tudta, mi a baj. Elnyomott személyisége kezdett lázadozni. Alacsonyrendűnek érezte magát. Ha valami olyan dologról kezdett beszélni, amit olvasott, vagy amin gondolkodott, akkor István türelmetlen lett, és meg se hallgatta. Csak mondta a magáét. Mindent jobban tudott. Aladár kezdte elveszíteni maradék önbizalmát is. Egészen gyerekesen tudott viselkedni. Mint egy tanárbácsit hallgatta Istvánt, és egyre kevésbé tudta elképzelni magát nélküle. Barátságuk elején még távolságtartó volt, és inkább egyedül volt, mint barátjával, de már ő kereste annak társaságát. Ő hívta fel, hogy nem jön-e át beszélgetni. És István mindig jött. De Aladár egyre kényelmetlenebbül érezte magát a társaságában. Valójában már szenvedett. Nem tudott a magányáról sem beszélni, Istvánt nem érdekelte az intellektusa sem. Egy alkalommal kiborult...

– És akkor a Gizike azt mondta, hogy...

– Figyelj csak – mondta Aladár –, én nem vagyok egy nagy nőcsábász, de például olvastam Tarkovszkij

naplóját, és van egy gondolatom a filmjei szimbolikájáról. Érdekel?

István megdöbbenve ült. Csak nézett. Most először szakították félbe. Lassan folytatta.

– Szóval Gizike akkor azt mondta, hogy szeretne még találkozni, de csak mint baráttal, és...

– Nem érdekel a Gizikéd, és különben is sekélyes vagy és nem figyelsz a másokra! – szakadt ki Aladárból.

István megdöbbenve ült. Lassan elkezdett szedelőzködni, és közben szokatlan lassúsággal fejezte be a történetét Gizikéről. Másnap nem vette fel a telefont.

Már vége volt az ősznek, és esett az eső. A viasztalan kopogás és a sár, a ködös, borult idő eleve nyomasztó volt. Aladár csak ült otthon, és bámult maga elé. Nem tudta, mit keres itt egyedül. Elindult sétálni, de visszafordult. Aztán megint elindult, de megint visszafordult. Sehol nem volt maradása. Hívta Istvánt, de ő nem vette fel.

Aladár nem tudhatta, hogy István csak az időt töltötte vele, mint a nőivel. Nem tudott mély kapcsolatokat kialakítani. Hamar elengedte Aladárt is, nem is gondolt rá. Másokkal volt. Aladár ezzel szemben azt az embert veszítette el, akivel a nyarat töltötte. Az egyetlen embert, aki az életében fontosná vált. Azon gondolkodott, mit tegyen. Menjen vissza a városba? Az Istvánnal töltött idő számára barátságot jelentett. Olyan volt, mint egy rossz kapcsolat, ami, ha nem is jó, de kötődéssel jár.

Azon gondolkodott, hogy jobb lett volna egyedül. De István betolakodott az életébe, és megváltoztatta azt. Nem találta meg azt, amiért falura jött. A nyugalmat a magányban, a természet lágy ölén. Ugyanazok ismétlődtek az életében. Valakihez elkezdett kötődni, akiben csalódott. Azért jött vidékre, hogy ez ne ismétlődhessen meg. Ez még így nem fogalmazódott meg benne, de most már érezte, hogy erről lehet szó. Ha a városban találkozik Istvánnal, akkor nem engedte volna magához ilyen közel. Itt azonban másként alakult. Hová menjen most? Afrikába? Menjen el remetének az erdőbe? És ha találna magának olyat, akivel kölcsönös a barátság? De azt hol? A városban? Azt hitte, itt nem fog fájni a magány, mert adott a jó környezet, és nincs annyi ember.

Nyugalma teljesen elhagyta. Idegesen itta a kávékat, és előkotort egy régi doboz cigarettát is. Egymás után szívta a cigiket, és egyre nyugtalanabb lett. A cigit a terítőn nyomta el, és figyelte, ahogy a parázs mohón kap bele a textíliába. Nézte, ahogy a szőnyeg is lángra kap. Mire észbekapott, már nem tudta eloltani a tüzet.

Aladár még kimenekült az égő házból, és az udvaron megpróbálta Istvánt hívni.

István nem vette fel a telefont...

ELMEKÓRINTÉZET

A vipassana meditáció sem segített. Segített, de nem tudta megakadályozni az újabb epizódot. Nem amiatt, de azon keresztül érvényesült a paranoid tévképzet. Mondta valaki, hogy volt egy megvilágosodott élménye. Beteg agyam dolgozni kezdett, egészen addig, amíg még aznap eltöltött valami kellemes élmény. Jó volt... azt hittem megvilágosodtam. A megvilágosodás amúgy állítólag érzelmi síkon jelentkezik. A negatív érzelmeinket kell feldolgozni ahhoz, hogy ez megtörténjen. Mindegy, azt hittem, megtörtént. Ha viszont ez a helyzet, akkor meg minek szedjem a gyógyszert? Ha örült vagy, világosodj meg! – mondták a bölcsek. Én hallgattam rájuk. A probléma csak az, hogy nem világosodtam meg. Egyáltalán. Jöttek tovább a kiváló ötletek, hogy ja persze, akkor viszont füvezhetsz is. Hiszen megvilágosodtál! Ez a kettő kombó, a gyógyszer elhagyása és a füvezés nálam a pszichiátriát jelenti. Az emberek azon kis százalékába tartozom, akiknek TÉNYLEG nem tesz jót a fű. Sokan mondják, hogy a fűtől fél óráig fura dolgokat tapasztalnak, hallucinálnak. Közismert, hogy a fűtől egy picit pár óráig paranoid lesz az ember. Most tényleg engem néz? Tényleg követnek? Én viszont úgy maradok, nekem ez nem múlik el fél óra alatt. Jó, lecseng egy idő után, mondjuk fél év, de csak akkor, ha addig a fél évig nem szívok semmit.

A gyógyszer viszont ugyanolyan drog, mint a többi. Ugyanúgy elvonási tünetei vannak, amiket viszont fűvel lehet medikalizálni. Self medikalizálni – asszem így mondják. Magadat gyógyítani. Egyébként még az is lehet, tényleg létezik ez a fogalmi kategória, vagyis egy tényleges jelenség van, amire utal, amit elnevez. Szóval, hogy létezik ez a cucc, hogy jobban leszel, ha egy picit használsz a fűből. De csak akkor, ha nagyon keveset, és csak nagyon ritkán. Amikor már nem bírod. És aztán semmit. De ez is veszélyes játék, meg amúgy is, ezt szerintem senki nem tudja megcsinálni, vagy csak nagyon kevesen. Hogy ott a fű (eleve hasis kéne, mert abban több az antipszichotikus hatóanyag), és nem szívsz, csak nagyon keveset és nagyon ritkán. Szóval csak egy út marad: semmit. De akkor nem ez volt. Egy barátom kérdezte, aki szintén jár a meditációra, hogy amúgy tiszta-e a tudatom, és csak néha bevillannak a szavak, fogalmak. Ja, ja. Igen, bevillannak. De úgy, mintha picit hangosabban hallanám a saját gondolataimat. Igen, mert ezek a saját gondolataim. Ez még nem hallucináció. Az a hallucináció, amikor beszélgetsz valakivel, és hallod, amit összefüggően mond. Persze ezek is a saját gondolataid. De mind egy. Szóval a vipassana meditáció alapvetése szerint egy kutya vagy más állat öt méterről megérzi az érzelmeidet. Hogy hogyan viszonyulsz hozzá érzelmileg. Beteg agyam tovább dolgozott, hogy nyilván a távollévő emberek érzelmeit is megérezheted. És viszont, mivel fejlett lélek vagyok (haha!), már címkézni is tudom ezeket az érzelmeket. A címkézés

csak annyit jelent, hogy meditáció során felcímkezzük a tapasztalt érzelmeinket. Megtanuljuk megnevezni azt, amit átélünk. Na, erre variáltam tovább, hogy akkor viszont a távol lévő emberek érzelmeit megtapasztalva, azok felcímkezése villan be a fejemben, amikor fekszem az ágyon este. Innentől kezdődik a katasztrófa. A pszichotikus epizódnak van egy kezdete. Általában sokáig tart, amíg jelentkeznek a pszichotikus tünetek, de még nem hatalmasodnak el. Még meg tudunk birkózni vele. Egyesek azt is meg tudták csinálni, hogy teljesen mellőzik őket, átélik azokat, de nem kattannak be tőle. Általában viszont egy idő után jön a kattanás. Mint a reklámok. Először röhögsz a hülye zöld koboldon a reklámban, aztán szörnyülködsz, hogy mi eez??? Aztán ha húszadszorra nézed, akkor meg is veszed, amiről pofázik. Na, ilyen a pszichózis. Mint a népmesében. Addig-addig járt a korsó a kútra... Addig-addig szívogattam a szókat, nem szedegettem a gyógyszerert... És erről nem a vipassana tehet... az csak egy jármű, amit befogott a beteg agyam. Ha az nincs, akkor tök más síkon jelentkezik a pszichózis. Ami kiépül. Először csak ez van, hogy tudom, mások mit gondolnak rólam. Mármint olyan mások, akikkel amúgy valamilyen kapcsolatban vagyok, és ezért érzem, amiket átélnek, akár velem kapcsolatban. Ja, amúgy kicsit eleve bizarr, amit kitaláltam erről. Hogy gondol valamire, az előhív nála egy érzést, na, azt megérezem, megérezem én távolról is, és azt az érzelmet visszafordítom, felcímkezem, és akkor tudom, mit gondolt.

Reverse engineering. Na, ez bizarr. Akkor lehetett volna már szimpla telepátia. Csak abban meg nem hiszek. Egyébként meg, és ezt akartam mondani, hogy a legrosszabb az egészben... hogy valami mégiscsak igaz ebből a vipassana dologból. Megérezhetünk dolgokat, ezzel nincs semmi baj. De nem úgy, ahogyan azt átéltem, és nem olyan intenzív, mindent elborító módon. Az már pszichotikus. Na, de az a legrosszabb, amikor az ember leggyógyszerezve magához tér valami rehabon vagy a zárton, és rájön, hogy csak a saját agyának a pszichózisát élte át, és nincs ilyen, hogy bevillan valaki másnak a gondolata a fejében. És akkor semmi sincs. Pedig valami van. Ja, megérezhetünk dolgokat. De akkor már kétségbeesve zárok ki minden spiritualitást a gondolatvilágomból, mert az pszichotikus. Ha megkérdezném a pszichiátert, akkor azt mondaná, semmi sincs. Mert ő általában egy eliminatív materialista. Aki azt mondja, mindent, de mindent meg tudunk magyarázni élettani meg idegi folyamatokkal, és semmi szükség, nincs helye a spirituális tanoknak, mert anélkül is mindent értünk. Na, amúgy ez nem így van. De ha megkérdezném a dokit, valami ilyesmit mondana. És akkor ott állsz a kórházban, és le kell számolni mindennel, amiben eddig éltél, és te is egy eliminatív materialista leszel, mert felszámolsz mindent, ami egyébként egészen apró módon igaz lehet.

Na AZ fáj...

TARTALOM

A jógi	5
Berúgás	22
A kutya	29
A repülő	37
A szélhámos	46
A virágtolvaj	54
Júlia	62
Vőlegényre várva	71
Rossz barát	79
Elmekórintézet	87

SÉTATÉR Kiadó
Felelős vezető Vadas Gyula

Nyomta a Kontraszt Nyomda, Pécs, Petőfi utca 48.
Felelős vezető Barta Ákos

Megjelent AK40-es alakban
Terjedelem 5,75 ív

ISBN 978-615-5807-09-1 (nyomdai változat)
ISBN 978-615-5807-10-7 (pdf)

